

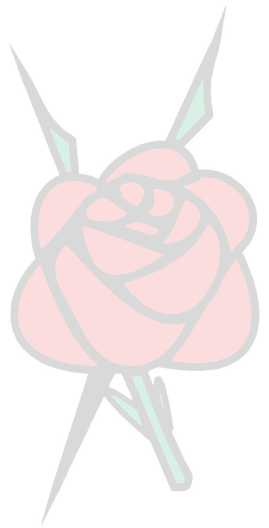
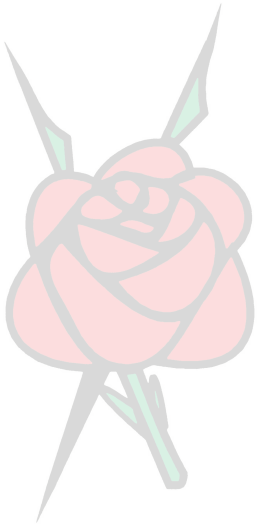
ΓΕΩΡΓΙΑ Χ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

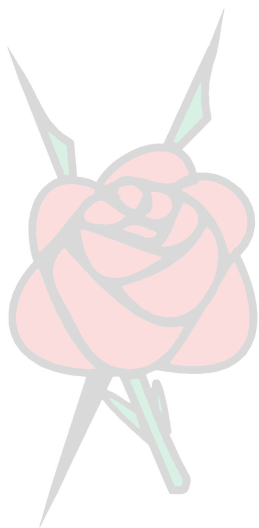
Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

ποίηση

ΛΑΜΙΑ 2014

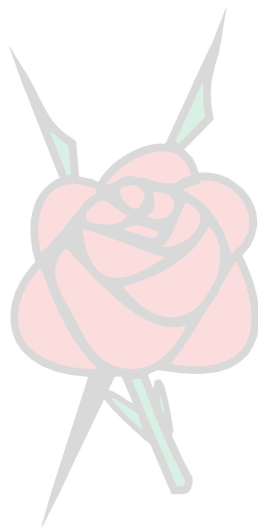
ΓΕΩΡΓΙΑ Χ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

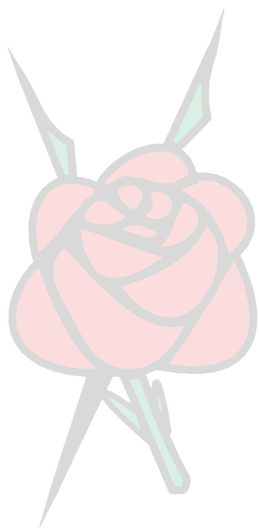
*Όταν η αγάπη
ταξιδεύει...*

ποίησις

Λαμία 2014

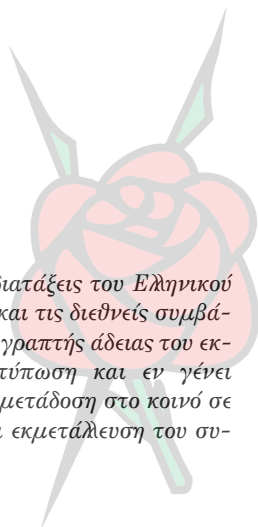

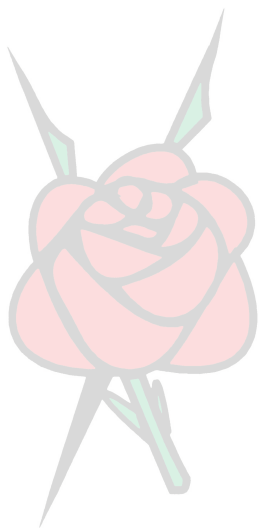

ISBN: 978-960-93-5791-3

*Εκτύπωση: ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ α.ε.
Επιμέλεια: Δημήτρης Κουτρούμπας*

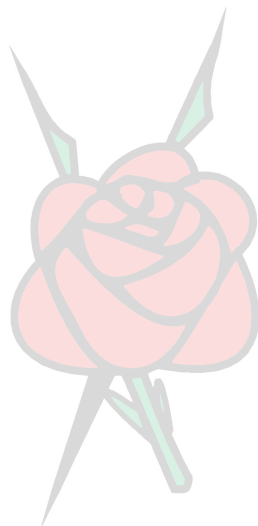
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

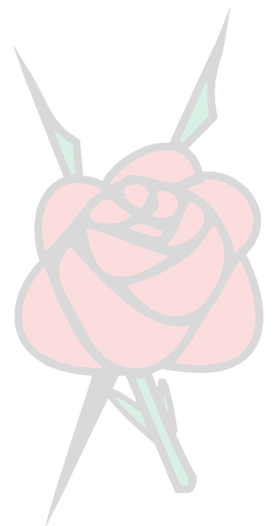
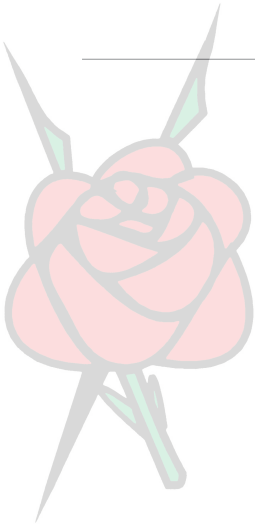

*Στα ξαδέρφια μου
Κώστα και Σοφία
Κοδιού*

*Όταν η έδδειψή σας γίνεται Αναζήτηση,
η απουσία σας Νοσοαγία,
τότε η ΑΓΑΠΗ κι ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ
στη μνήμη σας γίνεται ΚΑΤΑΞΙΩΣΗ.-*

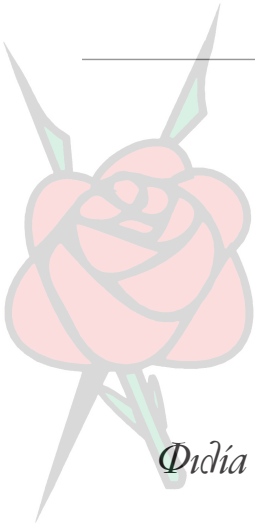
Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

Σε μνήμη Κωνσταντίνου & Σοφίας Κοχίου

Αναζήτηση

*Αδυσώπητος κυδάλει ο χρόνος ποδεμώντας τη δύμησή σας
Η μορφή σας παδεύω να μείνει φωτεινή στις νύχτας τα
μαγνάδια που απιδώνονται απειδητικά
Οι μνήμες επιμένουν κι η αγάπη με τον πόνο παδεύουν, ποιος
θα νικήσει τη νοσταλγία
Ο χρόνος, γιατρός έρχεται και φεύγει, μα η δύναμή του
δε φτάνει να σβήσει τη μορφή σας
Το φευγικό σας, ανάγκη ανυπέρβδητη, μα πέρα απ' της καρδιάς
το κάδεσμα
Η ματιά αχόρταγη αναζητάει τη μορφή σας στον Ήλιο και στο
Σύδαμμο
Η νύχτα σκληρή κι απόδυτη επιβεβαιώνει το ακατόρθωτο
της σκέψης
Η αγάπη σας, ανάγκη και η ματιά σας ζωή οδάκερη
Η ψυχή σας που άδεδά της κίνησε ταξίδι μακρινό πλανιέται
αναζητώντας τα γιορτινά, τα φωτεινά, τα πρώτα
Σας αναζητώ και da σας βρίσκω μέσα από τα δόγια σας
Σας αναζητώ και da κρατώ την όψη σας στα απάτητα της
ψυχής μου μονοπάτια
Σας αναζητώ, μα δε da νικώ ποτέ το Χρόνο, το Θάνατο
και το Άπειρο.*

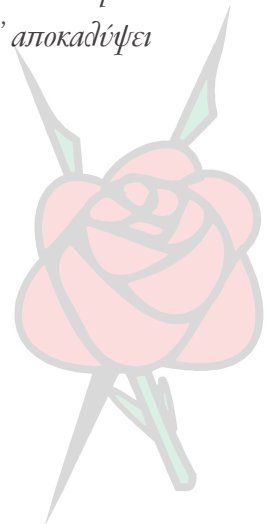
Φιλία

Τα πρωνά τα αμίδητα, βράχος που συνδίδει της ψυχής το κρύσταλλο
Η ψύχρα του χειμώνα, αδελφοποιός της ψύχρας της ψυχής
Τα σχονιά της επικοινωνίας κόβονται σαν τα σχονιά του καθαριού απ' το
σκδηρό το κύμα.

Η Αγάπη μέσα στην ψυχή πρόχειρα σκαδίσματα στην άμμο την υγρή
που σβήνουν

Τα αισθήματα, κάρτες μουσικών διαδρομών με ακριβά διόδια
Οι δέξεις, ψυχρές να απαξιώνουν την αξία της ζωής
Η φιλία, περιτή επένδυση, κεφάλαιο επιταγμένο στους όρους
της σιγής αποταμίευσης.

Η δογική, φύλακας ψυχρός, διαφεντευτής των υδικών αποδεμάτων
Ο εγωϊσμός επαγρυπνεί να μην αφήσει την ψυχή ν' αποκαλύψει
συναισθήματα.

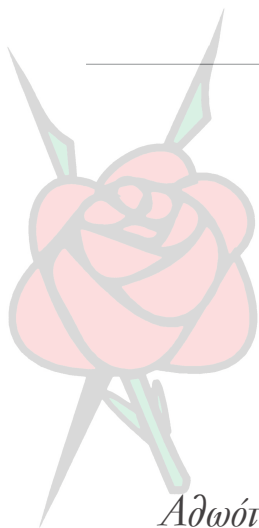

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Συνάφειες

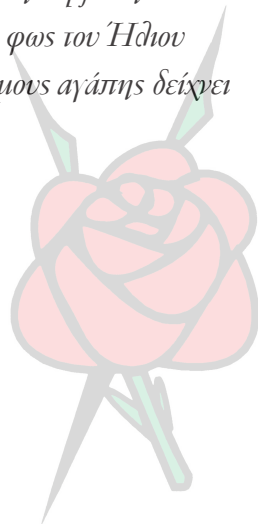
Ανοησία οι “ανθρώπινες συνάφειες” ή “ανάγκη” περισσή;
Τα δόγια της φιδίας - άγγιγμα ψυχής ή σκλαβωμένη επιφάνεια
επίπλων με ημερομηνία δήξης;
Φιδία, άγγιγμα ζωής ή τραγικοκωμωδίας ο χορός χωρίς υπόθεση
με ήρωες “σαδιπιάκους”;
Οι αναμνήσεις, εικόνες δαμπερές ή χρυσόσκονη που ξεγελάει
με τη δάμψη της;
Η παρουσία, ψυχής ανάγκη ή απρόσωπη συνύπαρξη που ροκανίζει
έντεχα το χρόνο, τον ποδύτιμο;
Η συντροφιά ανύπαρκτη, άχρωμη και σκυθρωπή ή αδιάφορη συνάφεια
Το πρόσωπο της μέρας “προσωπείο” κι όχι πρόσωπο!
Η νύχτα διαδέχεται τη μέρα νομοτεδειακά, χωρίς αισθήματα και χρώματα
Η μορφή, χορός αρχαίος, σκλαβωμένος σε δέφτερη παιριίδα
Η αγάπη μια δρασκεδιά και διαπίστωση πικρή τα πεπραγμένα
Το πρόσωπο άχρωμο, ψυχρό, χωρίς μια ηδιαχίδα αγάπης
Δεν έχει πόρτα η αγάπη, ούτε παράθυρα η ψυχή φυδακισμένη
στον “ΕΓΩ” τα κάγκελα.
Η φιδία, περικοπή επένδυσης κι οικονομία περιπού ζοδέματος.

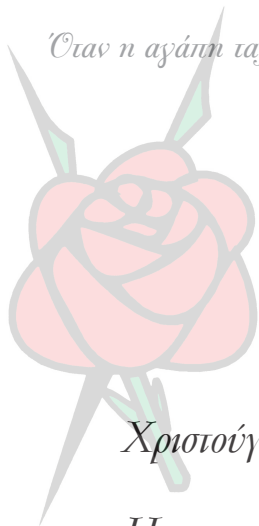
Αδωότητα

Ξανάρδα στα μονοπάτια που αγάπησα δίπλα στις δάμνες τα νερά
Έψαξα με δαχτύρα της αδωότητας τα ζωηρά τ' αχνάρια
Βρήκα της νοσταλγίας τον καημό, φορτίο ασήκωτο
Οι μνήμες ήτανε χτες κι η νοσταλγία σήμερα
Η δήδη, απειδή, ίδια δίψα ζωής που αγωνίζεται
Ο φόβος, εχθρός της καθημερινότητας το πάδεμα
Το γέλιο, θησαυρός, φυδακισμένος στο κουτί των δίδων των ποδύτιμων
Η δύμηση, γιορτή ξαναζωνιάνεμα μια νιότης που 'φυγε κι αρνείται
να μας πει ΑΝΤΙΟ

Η απουσία δυγγμός που πνήγεται στους ασυμβίβαστου τη σύμβαση
Η απόσταση, της Μοίρας χωνευτήρι βουβό χωρίς το φως του Ήλιου
Ο Ήλιος, αδιάψευστος κριτής, ψυχές φωτίζει και δρόμους αγάπης δείχνει

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Χριστούγεννα 2012

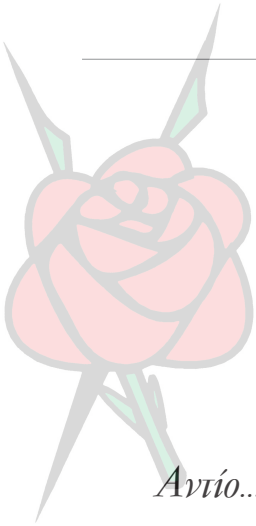
Η σιωπή, σκδηρή σαν μεδυσμένη ποδιχεία απ' των περικοπιών
το ξάφνιασμα

Τα ίχνη μιας φιδίας χάθηκαν, τι κρίμα, στον δυνατού βοριά το φύσημα
Μεσάνυχτα, ώρα της Γέννησης και αναζητάω "τα πεφτάστερα"
στον ουρανού τα πλάγια

Οι ώρες παγωμένες κι οι δεπιοδείκτες να θυμίζουν πως το ταξίδι
τεδείωσε!

Τα δάκρυα, διαμάντια που ενώθηκαν με τα Χριστουγεννιάτικα τα φώτα
Ζεσιά τα δόγια του περιπτερά κι επίσημη σφραγίδα των ευχών, τα ρέσιτα.
Έφαξα το χαμόγεδο και βρήκα το απαδό κασκόδ και τα ξεσιά τα γάντια
"Χριστός Γεννάται σήμερα εν Βηθλεέμ..." και τ' αυτοκίνητο σταμάτησε!
Η ίδια πάντα διαδρομή και τα κλειδιά, "πιστός μου σύντροφος" κι απόψε!
Χριστούγεννα! θα σας θυμάμαι άνθρωποι του Σήμερα, του Αύριο, του Χτες!
Καδή χρονιά σε μια συνάφεια που το ταξίδι, τι κρίμα είχε μόνο Εξιτήριο!
Καδή χρονιά στον Ήλιο που ανατέλλει με ένα χαμόγεδο στο χέρι!

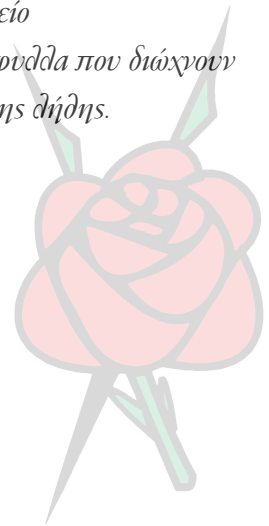

Αντίο...

*Πολλά βιβλία, χίδια όνειρα, εκατοντάδες αναμνήσεις
Κεντήματα, πλεκτά του βεδονιού, ενδύμα μιας "μάνας" διαδεχτής
Η πόρτα της ζωής σφαιρίστηκε! Ένα χαμόγελο ξεχωριστό ταξίδεψε
Αρνείται η ψυχή μου να δεχτεί τα θυμητάρια μιας γλυκιάς ημέρας
προτινής*

*Τα κουβαλώ σαν τα προσωπικά τα δεδομένα και το DNA μου
Ένα αντίο δε να 'ναι χωρισμός χειρότερος απ' τα ταξίδια το στεργό
Ποιος τιμητής ξεχωριστός να κάνει αποτίμηση ονείρων και ψυχών
Φρουρός η αγάπη και η δύμηση πόνος που καιταιρώει σωδικά ατύπηια
Εχθρός η δήδη κι η απόρριψη, πρόσωπο της Αποκριάς πούγνε
προσωπείο*

*Τα δάκρυα χαράς, ευγνωμοσύνης τίμημα, παραθυρόφουδα που διώχουν
τον κακό χιονιά της δήδης.*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

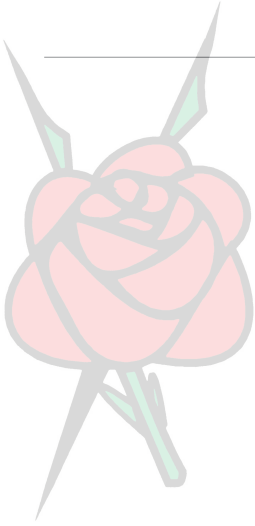
Το τελευταίο καδοκαίρι...

*Τα χειριδόνια της Άνοιξης διαβάτες και του ονείρου επισκέπτες
Η Άνοιξη δείγμα της νιότης κι απαρχή ονείρων μύριων
Οι νεράιδες βοδιάρουν ξέφρενες στους δρόμους των παραμυθιών σκορπώντας
χάρη και χρυσόσκονη*

*Η νιότη της ψυχής, άφρατη, πνίγεται απ' τη ζωή που υψόσχειται
χαρά κι αγάπη*

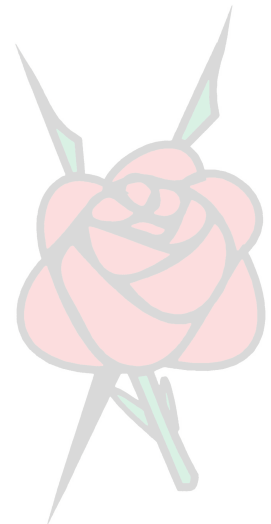
*Ένα χαμόγεδο ξεχάστηκε αβήητο στην άμμο, σαν κοχύδι
Ένα τσιγάρο σβησμένο δείχνει τη δραπέτευση απ' όσα δείχνονταν
Ένα πλεούμενο δικνίζεται αδιάφορο στον καιρού τις αλλαγές τις
ανατόφευκες*

*Τα φύκια ξέχειλα απλώνονται, στεφάνια στην ακιή του Απόδδωνα
Το καδοκαίρι υποχωρεί στον φθινοπώρου το βιαστικό ταξίδι
Ο αποχαιρετισμός στερνός κι η εικόνα μιας ματιάς επιβεβαίωση
Οι υποσχέσεις μιας φιδίας έφυγαν σαν ψαροπούδια σε χώρες
δαδλωρής κι αγάπης ξεστής, όπως η χόβοδη
Η Αγάπη, μια δέξη με πέντε φωνήεντα και σύμφωνα, αρμονικά
δεμένα!*

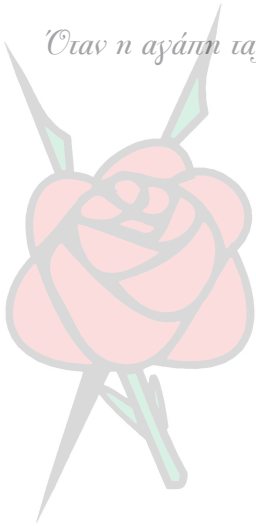

Σε μνήμη: Σοφίας Κοχιού

*Ένας ουρανός η αγάπη σου
Δώρο δεικό η παρουσία σου
Κύμα που χαϊδεύει το χαμόγελό σου
Αστέρι αυγουσιάνικο το πέρασμά σου
Νύχια σκοτεινή η απουσία σου
Πδηγή που αρνείται να κλείσει, η φυγή σου
Ποτάμι ατέλειωτο η αναζήτηση
Καδρέπτης της ψυχής η ελπίδα της επιστροφής.*

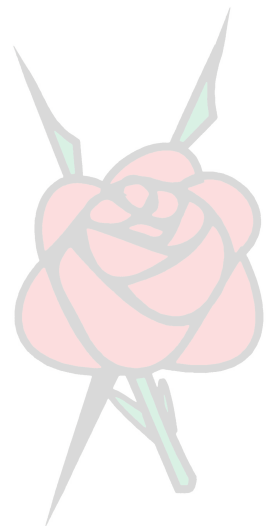

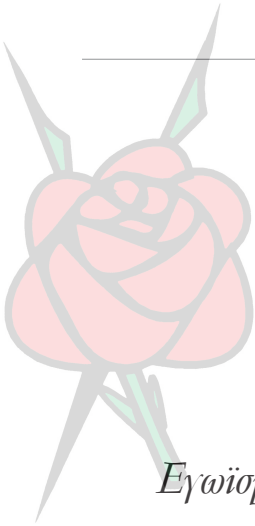
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

..... αυτοί που αγαπάμε εξάσηλο δεν πεθαίνουν ποτέ.
Είναι μέσα μας, ζούνε μέσα από εμάς, αναπνέουν μαζί μας.
..... Πώς να ξεχάσεις κάποιον που σ' έχει αγαπήσει τόσο ποσό;

απόσπασμα: "Τα δάκρυα του Θεού"
Χρόσα Δημοσλίδου.-

Εγωϊσμός

*Κι οι μήνες πέρασαν, ο χρόνος ακριβός και σπάνιος, μα δίκαιος κριτής
Αιτέδαιωτες οι μέρες της προσμονής κι άσκοπες οι σκέψεις*

Κι εσύ φρουρός πάνοπλος μιας κασιρόπορτας, του Εγωϊσμού

Έχεις δικά σου μέτρα και σταδιά στον χρόνο τον καμβά

Η αγάπη, δέξη καθημερινή με πέντε γράμματα, μα άγνωστη σε σένα

Το χαμόγελο, αιχμιάδωτος στη φυδακή που ονομάζεις “άμυνα”

Τα αισθήματα, άφιαστια, ψηδά στους φεγγαριού την πιο μεγάλη σκάδα

Τις χούφτες άπλωσε να πιούν νερό ψυχές που ζουν με την αγάπη

Ένα “παιδί” δε να ’ναι πάντα ο άνθρωπος που θα χτυπάει την πόρτα

της καρδιάς

Τα σκαλοπάτια της Αγάπης δεν έχουν τεδειωμό! Ο άνθρωπος τεδειώνει!

Η ευτυχία έρχεται μόνο, αν ανεβείς τη σκάδα!

Ο εγωϊσμός κι η υλοκρισία, αν κατεβείς, σε περιμένει η μοναξιά η

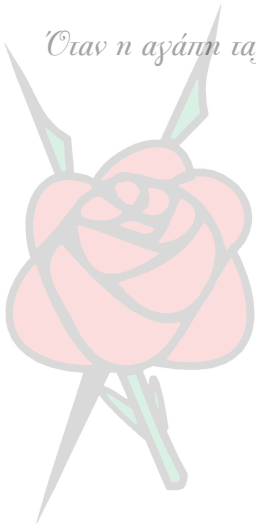
αδυσώπητη.

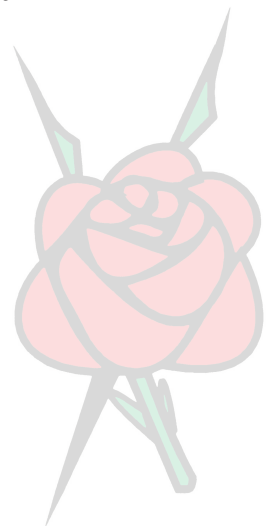
Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

Οι ώρες της σιωπής

*Η χρυσόσκονη της δέδης έσβησε τις μνήμες
Το φως του ήλιου έδωσε απδόχερα την Πλάση
Οι ώρες της σιωπής σφράγισαν τα συναισθήματα της νιότης
Τα δόγια, πλατανόφυλλα που τα ξεγέλασε ο βοριάς
Το κόκκινο κρασί, σφραγίδα μιας ξέχωρης αγάπης
Οι σκέψεις, ταξίδι ονειρεμένο στις καθημερινότητες το πέρασμα
Οι αναμνήσεις, αποσκευές σ' ένα ταξίδι μακρινό
Η άνοιξη, προμήνυμα του Σήμερα στα όνειρα του Αύριου.*

Θάλασσα...

Και φέτος περίμενε η θάλασσα για του καλοκαιριού το πρώτο βάπτισμα
Έρωτας γλυκός το κύμα τ' απαλό απλώνεται σα δίχτυ του ψαρά στο
φεγγαρόφωτο

Λόγια που τα πήραν οι γδάροι στ' απρογραμμάτιστο ταξίδι στον αιδέρα
Το καλοκαίρι, πλοίο της γραμμής που κάνει πάντα την ίδια διαδρομή
Ο νους κάνει πισσογυρίσματα στις παραδίας τ' αφημένα βότσαλα που
περιμένουν

Η δύμηση, ταυτότητα ενός καλοκαιριού που 'χε συμπληρωμένα όσα
τα στοιχεία

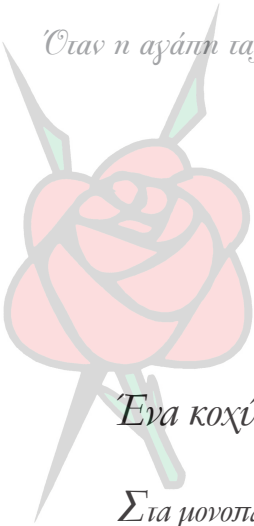
Οι αισθήσεις, αιχμιάδωτες στ' απομεινόμερα τ' Αυγούστου τα ξεσιά
Ο Αύγουστος, αυδαία της Νιότης και της Ωριμότητας, δυοία στην
Πανσέδηνο!

Οι βάρκες δικνήζονται νοχεδικά στα κύματα μιας θάλασσας πλανέφτρας
Τα κάτασπρα πλοούμενα με συνοδούς τους γδάρους χάνονται στις πρώτης
τρικυμίας την εμφάνιση

Διπρόσωπη νεράϊδα, η θάλασσα σαν το νόμισμα, καθή κι υλοκρίτρια
μαζί και στο ζημέρωμα πεισιήρια, τα συντρίμια,
απ' το ταξίδι!

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Ένα κοχύδι

Στα μονοπάτια της σιωπής αφήνω ίχνη της παρουσίας μου πειστήρια
Τα αισθήματα παίζουν κρυφτούδι με το σύδαμπο που απλώνεται
νωχεδικά

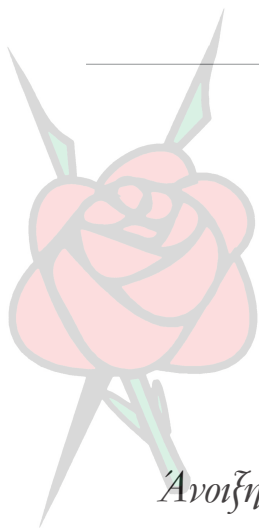
Τα αστέρια σιέδνουν της καρδιάς τη δαντελένια δάμψη
Τα φώτα των κεριών σκύβουν ευλαβικά στον Πλάστη το μεγαδέιο
τ' αναμφοιβήηητο

Τις προσευχές μου σιέδνω στ' αγαπημένο εικόνημα ζητώνιας ευδογία
Η απαξίωση, τίμημα βαρύ στον πάγκο του αργυραμοιβού που έκανε
επάγγελμα το πούδημα ψυχών

Τα δάκρυα, δείγμα χαράς ή δύρωση απ' το ψέμα το πικρό
Τα όνειρα, καράβια ταξιδιάρικα που σχίζουν το κύμα το αδύπητο
Λευκό πουκάμισο η ψυχή και τα κλειδιά του αυτοκινήτου διαβατήρηιο
Η Κυριακή, νέο ξεκίνημα με ένα "κοχύδι" για οδηγό στο δρόμο
Ένα κοχύδι, ταξίδι μακρινό, πραιμάτειες χίχτες, μα εξαιρετική καμιά.

Δωδώνη 23.12.12

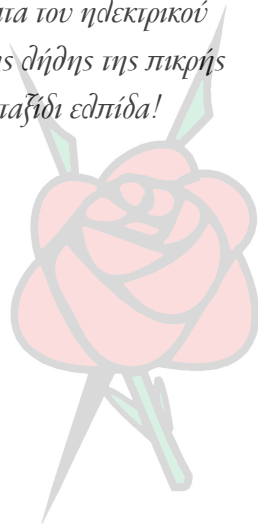

Άνοιξη

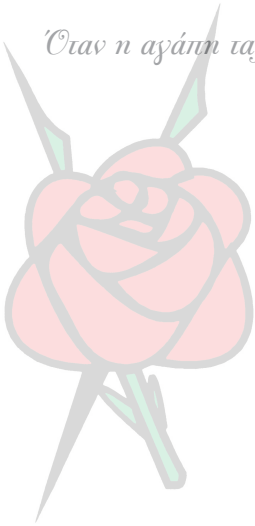
Με καπειάνιο την αγάπη το ταξίδι μεγάλο, μακρινό
Τα μεδτέμια παιχνιδίζουν με τον άνεμο κρατώντας του ήλιου τα γκέμια
Γάδα κι ανδόμεδο, κρασί και νέκταρ, θυσία στον Απόδδωνα
Στης Άρτεμης το τόξο φουσαρμόνικες και γδάρου φτερουγίσματα
να κρύβουν πδηγές αγάπης

Στις ζώπορτες βασιδικοί, βάγια κι αγριοθύμαρα κοιτούν τον ουρανό
Τα όνειρα, ανοιχτό παράθυρο για να 'ρθει η Άνοιξη ζανά
Οι δείχτες του ξεχασμένου ροδογιού καθούν τα χεδιδόνα στις φωδιές που
ένα χρόνο περιμένουν άδειες την αγάπη

Τραγούδια τα χαράματα ζυτνούν τις κοιμισμένες απ' τη νάρκη ποδιείες
Οι φόβοι, νυχτερίδες που ακροκραπιούνται στα σύρματα του ηδεκιρικού
Η Άνοιξη και πάδι θα ταράξει τα δηνάζοντα νερά της δήδης της πικρής
Με καπειάνιο την Αγάπη θα 'χει η ζωή αξία και το ταξίδι εδπίδα!

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Πάσχα

Ποτάμι χείμαρος οι αναμνήσεις

Κομμάτια ενός πάσχα οι εικόνες

Φύλλα σκόρπια του φθινόπωρου οι υποσχέσεις

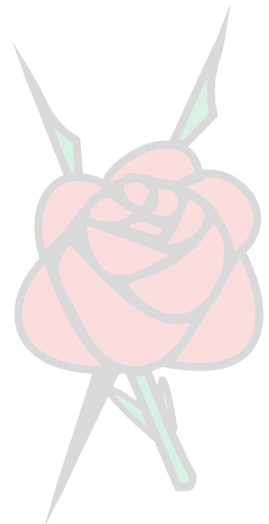
Το παραδυρόφυλλο της μνήμης, δυσία στο βοριά

Οι άγκυρες, σκέψεις δεμένες στο μουράγιο της προσμονής

Τα περιστέρια πηγαυοέρχονται σιέδνονιας φιδιά στον Ήλιο

Ο χρόνος σβήνει τα χάρια της αγάπης στο πέρασμά του

Οι κερανοί φωτίζουνε του ουρανού τα βάρη

Πυξίδα....

Ένα κομμάτι, οι αναμνήσεις στο δαιμό της καθημερινότητας που έρχεται
και φεύγει

Τα δόγια, νησιώτικα αρχοντικά που φιλοξένησαν αγάπες κι όνειρα

Η αγάπη, πυξίδα στο ταξίδι της ζωής και του ήθους του δαμπρού

Πανιά γερού σκαριού, οι ώρες της αναπόδησης στη δάδασσα

Η ανατοχή του Ήθους, κωπηδάτης για καινούρια ταξίδια στους ονείρου

το δρόμο το μακρύ

Το αγέρι, φτερούγισμα στις καρδιάς τα φυλλοκάρδια τ' απαλά

Τα κύματα, κίνδυνος να ξεχαστούν τα δώρα της ψυχής

Ο χρόνος, δαπάνη ανύπαρκτη, γιατί είναι αδιώτικη η ζυγαριά

του εμπορείου

Τα μπιχαμπιτίδια μιας δεκάρας βαραίνουν πιο ποδύ στις ζωής

το ζύγι τ' ακριβό

Τα χεδιδόνα φεύγουν κι οι φωδιές θα περιμένουν καινούριους

επισκέπτες

Τα αισθήματα, γυροδόγος, μικροπωδητής ανούσιαςπραμαΐειας

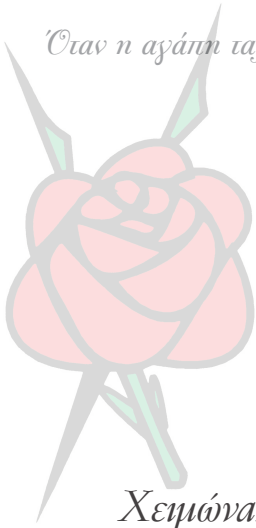
Οι άνθρωποι, στυγνοίπραματευτάδες που παζαρεύουνε ψυχές

κι αισθήματα

Ο κλέφτης αισθημάτων δεν είναι ποτέ ο νικητής, αλλά ο ηθοποιός

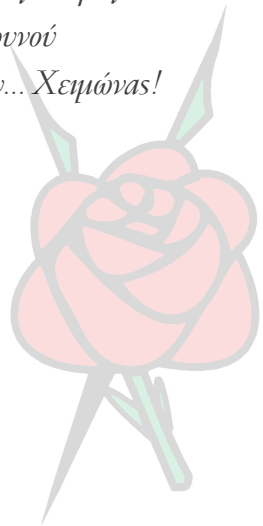
που έπαιξε πιστά το ρόλο του

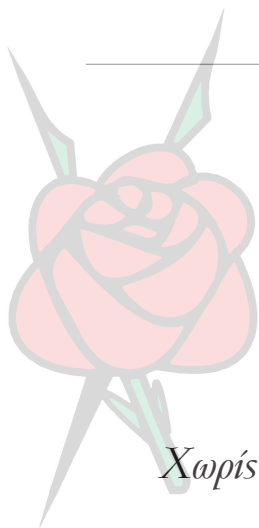
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Χειμώνας...

*Χρυσό πουγγί με αγάπη περισσή η παρουσία της αδήχειας
Πέδαγος η καθούσνη σε κάθε κάδεσμα ψυχής
Στίχοι με αναμνήσεις τα φύλλα της καρδιάς του καδενός διαβάτη
Παιχνίδι ζωής τα όνειρα της καθημερινότητας για ν' αποκτάει αξία
Μειανάσιες μακρνοί, το ψέμα κι η αφιδία απ' τη ζωή μας
Βδέμμα ξεστό, η παρουσία και τα ειδικρνή αισθήματα
Απεργός της ανθρωπιάς στο καθημερινό το διάβα, η αδιαφορία
Πρόγραμμα ζωής το τζάκι να μπουκώνεται με ξύδα
Επιδογή ψυχρή η μονομέρεια και η μετάδδαξη
Απανθρωπιά το "πισογύρισμα" στους διπλανού την ψυχική ανάγκη
Ατομισμός τα "δέδω" τα δικά σου στα "πρέπει" του αδδουνού
Χειμώνας βαρύς της μοναξιάς η άιακτη φυγή του φίδου... Χειμώνας!*

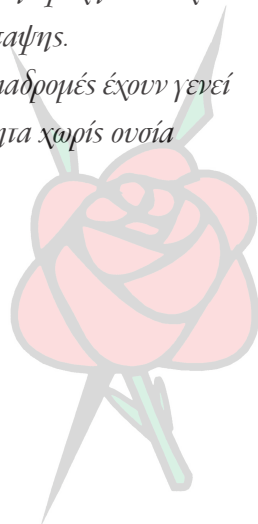
Χωρίς αισθήματα...

*Τα ανεμόπτερα πειτούν περήφανα στους ανεμιού τα ρεύματα
Η ερημιά της πόδης θυμίζει καρδιές χωρίς αισθήματα,
Ο άνεμος σφυρίζει σε νότιες πλουμιστές πδέκονιας τραγούδια
Η Νάξος φαντάζει φάρος αγάπης και πάδους φδογερού
Η εδπίδα αποκαρωμένη πειαδούδα απαγκιάζει στους βράχου τα βρεγμένα
φύκια*

*Τα δρομοδόγια ταγγμένα σ' ένα ταξίδι πηγαμιού και γυρισμού, όπως ο
Ήλιος*

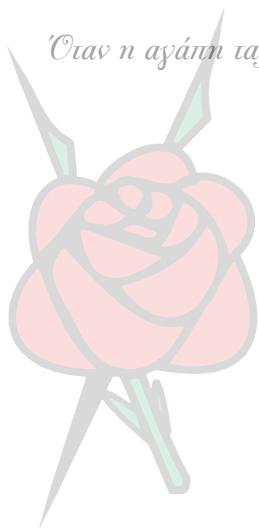
*Το ταξίδι Ιόνιο – Αδριατική κι ο Έρωτας απδώνει τα φτερά του ένα γύρω
Οι μνήμες οι καρές, μοίρες που μοιραίνουνε με χάρες το νογιέννητο
Οι μοίρες οι κακές, μνήμες που κυνηγάνε την ηρεμία της ψυχής τις νύχτες
της ανάπαψης.*

*Χωρίς αισθήματα πηγανοέρχουσι κι οι χαραγμένες διαδρομές έχουν γενεί
μια καθημερινότητα χωρίς ουσία*

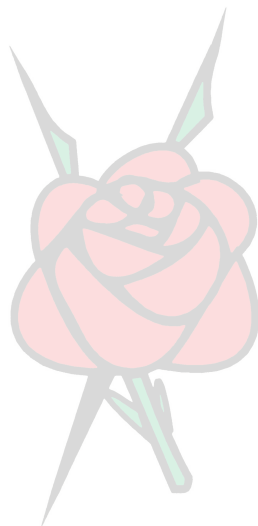
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

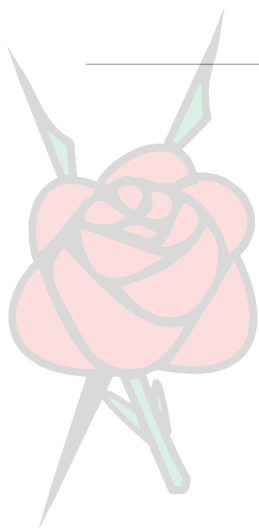

*«Όσο περισσότερη αγάπη πάρεις, όταν είσαι μικρός,
τόσο περισσότερη προσφέρεις κι εσύ μεγάλος
στις διαπροσωπικές σου σχέσεις,
σε όλους τους ανθρώπους.»*

Ρένα Πύσση-Ζαΐρη "κόκκινο κοράλλι"

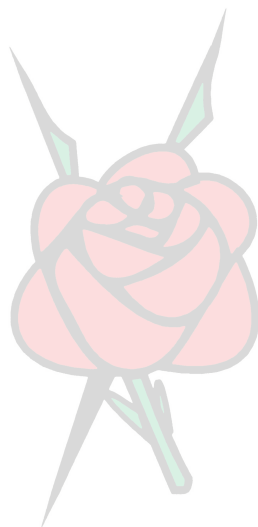
σελ. 440-441

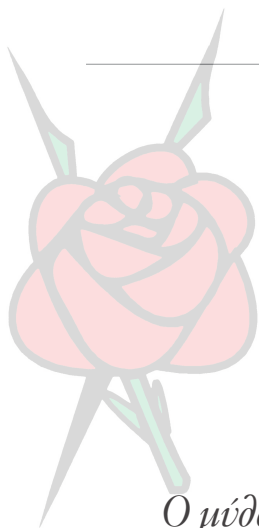

Χαμόγεδο

*Ένα χαμόγεδο με κόπο βγαδμένο απ' την Άβυσσο
Υποψία αγγαρείας μια σύσπαση προσώπου
Προσπάθεια να κρατηθούνε όρδια τα ερείπια
Τα ψέματα, άμυνα στις μικρότητες το ταπεινό φανέρωμα
Το κινητό, "σκουδαρίκι" διακόσμησης εκτός δικτύου
Η επικοινωνία, μπάρες διοδίων απαραβίαστες
Φιδία, ένας Μινώταυρος που τρώει όνειρα και πνίγει εδπίδες
Κι εσύ, ο Θησέας που δεν άδδαζε πανιά!
Η ζωή δέδει δεβεντιά και δάβαρο ψυχής δευκό!*

Ο μύθος

Τα ταξίδια του νου και της ψυχής να θυμίζουνε απαντοχές και όνειρα
Το χαμόγεδο να σκεπάζει τα δάκρυα που χύθηκαν για μνήμες
και ζωές ποδύτιμες.

Η βροχή να μαστιγώνει τους βιαστικούς διαβάτες στα πεδακό-
σιρωτα της πόλης.

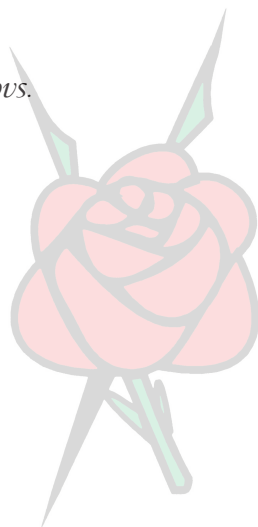
Οι μνήμες να αντιστρατεύονται, κάνοντας πόδεμο ενάντια στη δήδη

Η σκόνη του χρόνου να σκεπάζει τον ενδουσιασμό της νιότης

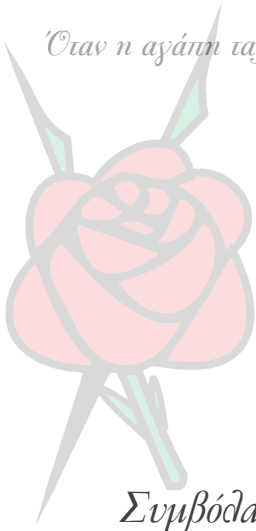
Ο μύθος ν' απογυμνώνει τον ψεύτη στο φως του Ήλιου

Η μοίρα να κρατάει το γαϊτανάκι στις ζωές ανούσιων
ανθρώπων

Η Αγάπη, ο Ήλιος της ζωής, να ξεπερνάει υφάλους
και ν' ανοίγει δρόμους ονείρου νέους.

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

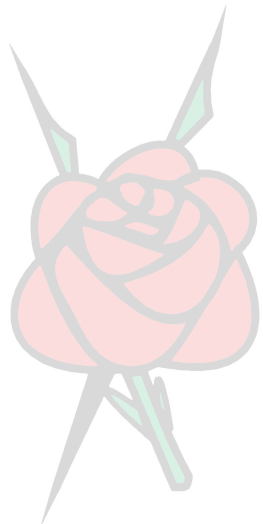
Συμβόλαιο

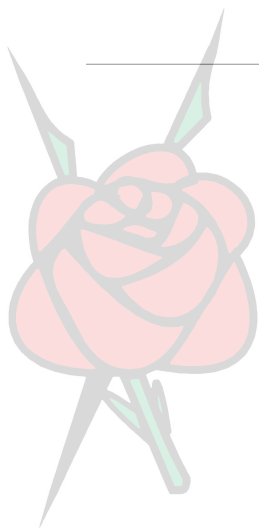
Ένα σοντί, παχιά τραγούδια, στις αγάπης τον καϊμό δοκιμασμένα
Τα δόγια, ροδοπέταλα αγάπης που ξέρον να ραίνουν τις καρδιές
με τα χαμόγελα

Το κρασί, αίμα ζωής, κόκκινο που δίνει δύναμη στους χτύπους της
καρδιάς

Τα χεδιδόνια κάνουνε δικνίσματα στο κάδεσμα του πόδου
Ο Μάης στεφάνια σιέδνει στους νους να τα φορέσουν στις καδές τους
Η ανάσα, πυρκαγιά στις λαβωμένες τις καρδιές που κάνουν το
χοροστάσι, χώρο ζηδευτό

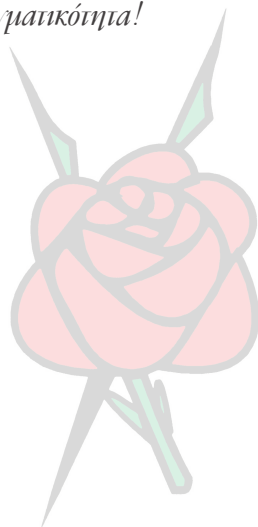
Ένα τραγούδι, ένα κοίταγμα και μια υπόσχεση ζωής που
σύμβοδο του Έρωτα γλυκό δρόνιασε μεσ' της καρδιάς
τα φυδδοκάρδια.

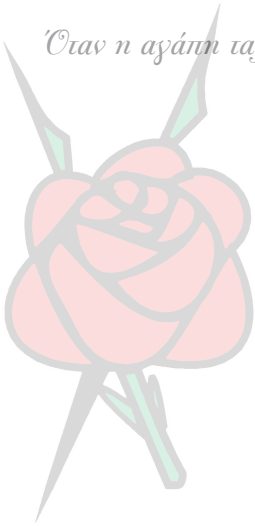

Στη μητέρα Κοδιού Σοφία...

*Το άρωμα της ύπαρξής σου, προπομπός ζωής
Το χέρι σου, οδηγός στην μακρινή πορεία
Η καρδιά σου, φρουρός άγρυπνος στη νοσηρότητα της μέρας
Η αγάπη, μανδύας θεϊκός και διάκονος αδήδειας
Η δάμψη των ματιών σου, φως στις καθημερινότητες τα μονοπάτια
Το χαμόγελό σου, δάμψη του ήλιου που ζεσταίνει όδη την πλάση
Η αγκαλιά σου, δημάνι απάνεμο απ' του Βοριά τη μάνηια
Η παρουσία σου, γλυκός παράδεισος στις γης την πιο σκληρή
πραγματικότητα!*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Νοσταλγία...

Η νοσταλγία καρδιάζει, όπως η νύχτα με το πέσιμο του Ήλιου

Το μυαλό πονάει από τις σκέψεις τις ποδρές και βασανιστικές

Η εδπίδα για το μέλλον φυτρώνει σαν τον ανθό της Άνοιξης

Ο χρόνος κυδάζει σαν την άμμο βιαστικά αφήνοντας ισχνά

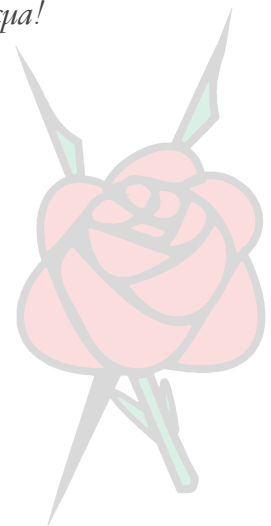
σημάδια

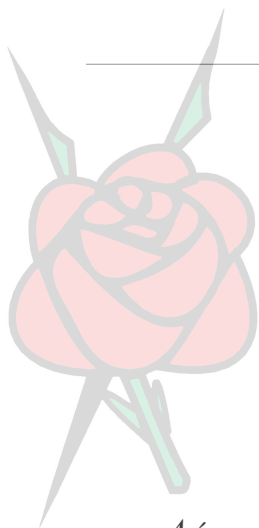
Η δήδη, δεινό σενιόνι, απλώνεται καλύπτοντας αισθήματα κι

εικόνες

Η σιωπή, δαχτυριστή ανακούφιση στις καθημερινότητες το

βασανιστικό το πάδεμα!

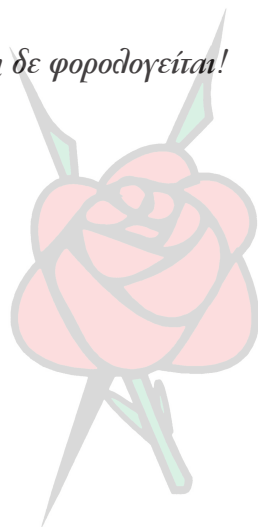

Λόγια...

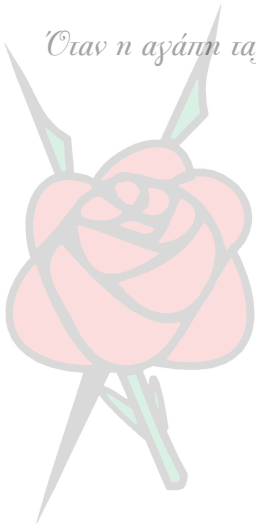
*Πίστεψα στα ευγενικά τα δόγια, τα μεγάλα
Θαμπώδηκα απ' τα επιτηδευμένα τα χαμόγελα της καθημερινότητας
Αιχμαδωγίστηκα από τη συχνότητα της αναζήτησης της καθημερινής
Ερμηνευσα τη δήθεν καδοσύνη και τα φτιασιδωμένα δόγια "αγάπη"
Ξαφνιασίστηκα απ' της σιωπής τα υψωμένα τείχη
Έψαξα για να βρω στα σκούρα χρώματα τα ίχνη της αδήχειας
Βρήκα πως απδόχερα χαρίσιτκα, χωρίς καμιά αναγνώριση
Έπεσε η αυδαία του "χαμόγεδου", όταν οι υλοκριές δεν είχαν
τίποτα να δείξουν*

*Η φυγή ήταν βάδσαμο και η διαπίστωση μια δύση
Μείνετε με τη σιωπή! Αγάπη έδωσα κι η αγάπη δε φοροδογείται!*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Χίχοι Ήχοι

Το απόβραδο μεδέλιο κι η νοσταλγία να βασανίζει το ξέφωτο της σκέψης

Τα μάτια να πδημμυρίζουν από όνειρα τ' Αυγούστου

Οι εδπίδες να απδώνονται σαν τα πανιά στο πιο ψηλό κατάρτι

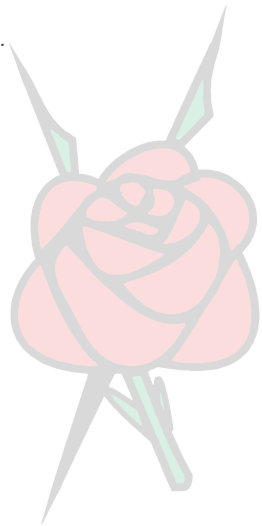
Χίχοι ήχοι να περιδούζουν τη σκέψη με το φως τους

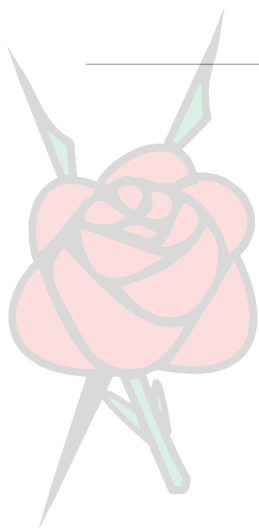
Ο τζιζίκας, ο βασιδιάς, να κόβει το τραγούδι των πουδιών

*Οι σκέψεις, επίμονες να παίξουν πειροπόδεμο στις μνήμης
το απάνεμο δημάνι*

Τα δόγια, χεδιδόνια περήφανα σπαδίζουν τον αέρα

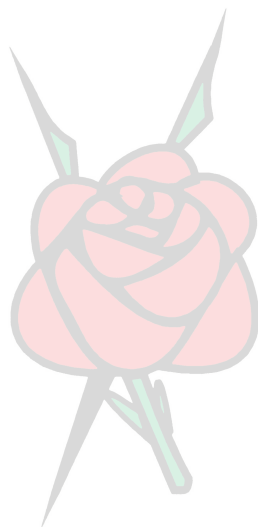
*Η απόφαση, δευκό περιστέρι, που φανερώνει
της υποκρισίας το γαϊτανάκι...*

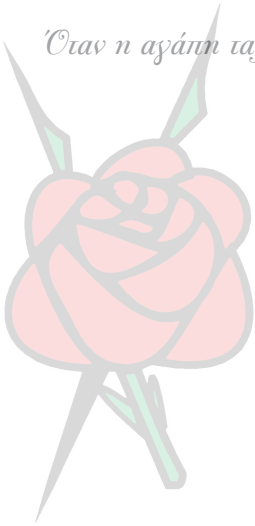
*“Γεωργία,
Σκόψε, πάρε ένα βότσαλο και γράψε το όνομά σου.
Προτού η ανωνυμία σε καταπιεί και σε συντρίψει”.
Είμαι βέβαιος ότι μπορείς να γράψεις το όνομά σου
σε ποητικά βότσαλα.”*

*(Κώστας Κόντος,
γ. Εφέτης - Δικηγόρος)*

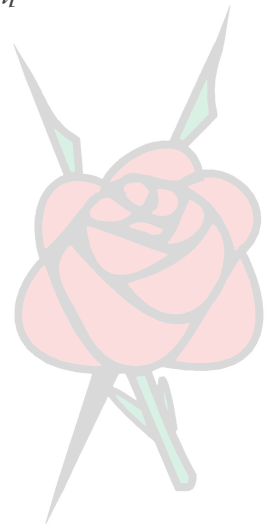
Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

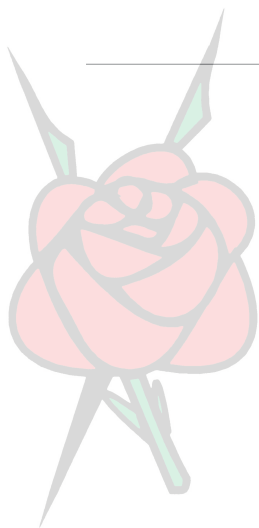

Μια αγάπη...

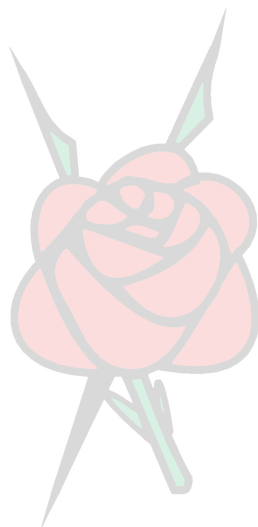
*Μια αγάπη να χάνεται στο δρόμο της δήτης
Το φως του ήλιου να φέγγει στα πρωτοπόρια της καρδιάς
Τα όνειρα να σκορπίζονται στον άνεμο του χρόνου
Ο Έρωτας να αιχμαλωτίζεται στα μονοπάτια της καθημερινότητας
Τα δόγια μαχαίρι που έκοψε τις γέφυρες
Οι σκέψεις, διαβίτες καθυστερημένοι χωρίς πυξίδα
Οι αναμνήσεις, φωτιά που κατακαίει τα σωδικά
Ο χρόνος, έμπορος σκληρός που αναμειράει τα συναισθήματα*

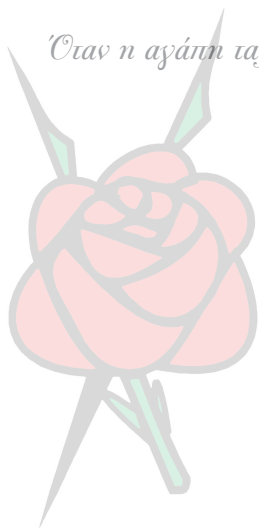

Υποκρισία

*Η καλοσύνη έχει πρόσωπο καδάριο που ασιράφτει σαν τον Ήλιο
Η εμπιστοσύνη έχει βήμα σταθερό κι αιαδιάντευτο σαν το βράχο
Η υποκρισία έχει όψη μασκαρεμένη και φυγόδικη σαν προσωπίείο
Ο ψεύτης περίεχρα προσποιείται κι αδαφιάζεται από φόβο
Ο υποκριτής έχει το χρήμα σα Θεό κι εξαχειρώνει το συνάνθρωπο
Της υποκρισίας τα στοδίδια στέκουν φανταχτερά και πλάνα
Του υποκριτή το τίμημα είν' η μοναξιά και το μασκάρωμα
Το τέδος φανερό και η πονή το ξεμασκάρωμα.*

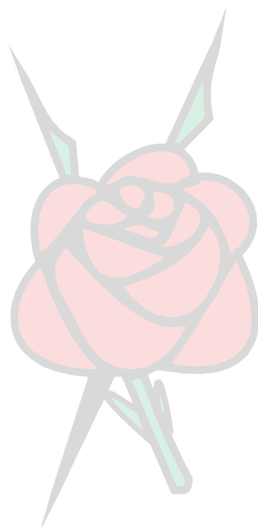

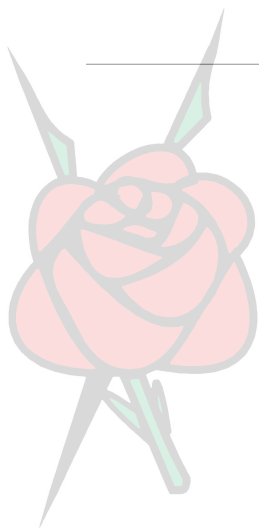
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Υφεση

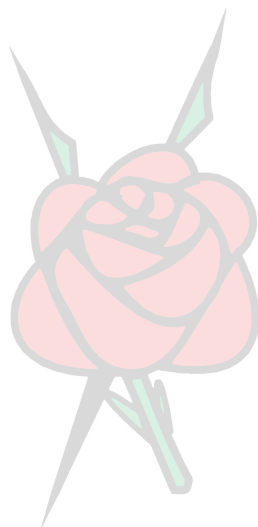
Οι αναμνήσεις ταξίδι ξεχασμένο στη χώρα της σιωγής τη μακρινή
Η φιδιά μύθος στις Μυθολογίας τις σελίδες τις παχιές
Οι χάρτες και τα ξεκινήματα, ζωής ανάσα και του Ήλιου αχτίδα
Η μνήμη επιδεικτικά αρνείται να θυμάται από άμυνα το χτες
Ο χρόνος ο ανδρώπινος, πανάκριβος, γιατί οι δύμησες στοιχίζουνε ποδύ
Κριτής επίμονος τα στιγμιότυπα μιας άδδης εποχής
Στοιχίζει η φιδιά και δύσκοδοι οι καιροί για έξοδα καρδιάς!
Περικοπή, περικοπές.... Υφεση στο χαμόγεδο!
Είναι κι αυτό μια δύση!

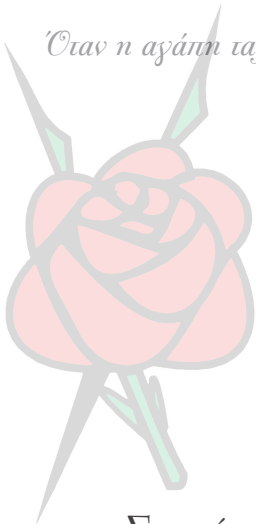

Πίκρα

*Η πίκρα κρύβεται βαθιά στα μάτια
Η νοσταλγία σπάζει τα τείχη της σιωπής
Το βδέμμα χάνεται στο κοίταγμα της δάδλασας
Το άρωμα της μνήμης απλώνεται στο σύδαμπο
Τα όνειρα δακρύζουνε στο πρώτο ξύπνημα
Το παράπονο φωτογραφίζεται στα χείδη
Η αγάπη, ένα ποιήρι με ήχο στο Αιγαίο
Η συννεφιά, αντίρα και θυμός ενάντια στον “Όδυσσέα το ταξίδι”
Το αύριο, ελπίδα γενναιόδωρη κι η φυγή ανάγκη.*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Σιωπή

Η σιωπή, απαξίωση σαρκαστική της καθημερινής ανούσιας συνάφειας

Η αδιαφορία, ύπουδος εχθρός της επικοινωνιακής ανάγκης

Η επικοινωνία, ανάγκη αφυχοδόγητη στον καμβά της συμβατικότητας

Το χαμόγελο, ταξιδιώτης ξένος στον πρόσωπο την έκφραση

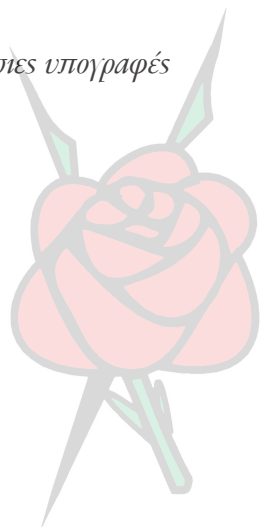
*Η φιλικότητα, διαβάτης περαστικός στο πελακόσμητο της
καθημερινότητας*

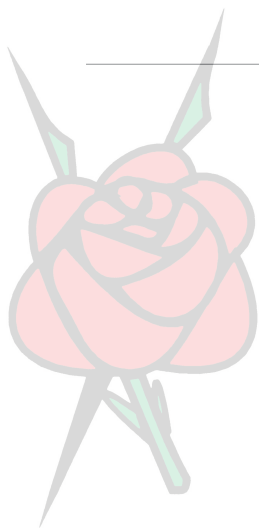
Η παρουσία, περιήγηση αδιάφορη στα συναισθήματα του άλλου

*Ο χρόνος, κριτής σκληρός και τιμητής μιας νοδευμένης ανδρωπιάς
με επικάλυψη*

Τα δόγια, παιχνίδι χωρίς ουσία και περιεχόμενο

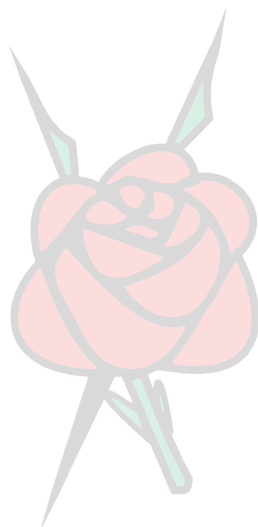
Η φιλία, σφραγίδα μιας συνάφειας ανούσιας χωρίς γνήσιες υπογραφές

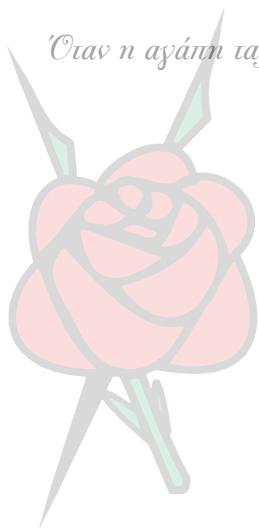
Κατά δάδος

*Ο ουρανός μουντός κι οι συνειδήσεις εφησυχασμένες
Τα συναισθήματα ανταδρακτικό στη μηχανή της καθημερινότητας
Τα δεδφίνια θυμίζουν την καθημερινή ανεμεδιά στο πέδαγος
Στιον καδρέφιτη αντανακλά "το περασμένο μεγαδείο!"
Η φιδία ξενιεύτηκε δόγω "κρίσης", μετανάσις
Έτσι τέδειωσε η βροχή! Κι ήρθε ο Ήλιος ο διαφεντευτής!
Το ταξίδι μια, κατά δάδος, διαδρομή στων χρόνων την εναδδαγή*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

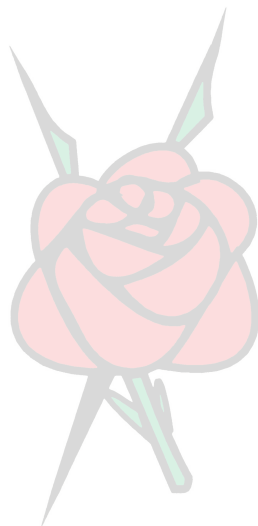
Ακόμα...

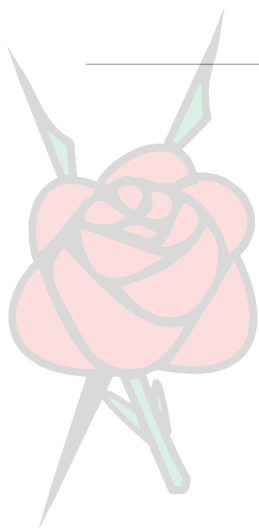
Ακόμα αναρωτιούνται οι γοργόνες;

Έχουν οι άνδρωποι κρυμένη στα σενιούκια την αγάπη;

Είναι η ανδρωπιά σιτοδίδι ή καιάδοιπα για ανακύκλωση;

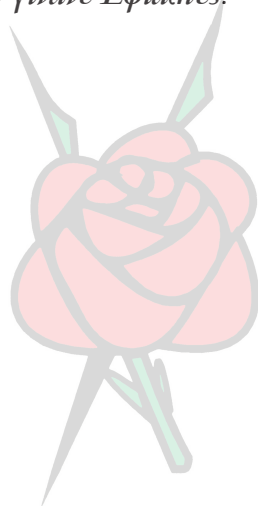
Είναι το χαμόγελο χρυσάφι ή βαφτίστηκε χαράτσι κι αποεύγεται;

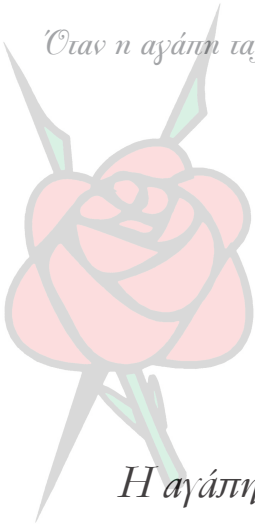

Φοβάμαι...

*Φοβάμαι τις κραυγές της σιωπής σου που κρατάει αιώνες
Τρομάζω απ' τους Εφιάδτες κάθε που κλείνω τα μάτια μου ερημητικά
Κρατάω στην καρδιά μια δάδασσα ανθρωπιτιά κι αγάπη
Υψώνω αναχώματα κι επιδέγω της φυγής το κάδεσμα
Χορεύω στις ευαίσθητης κιθάρας τους ρυθμούς
Νιώθω παιδί που του χάρισαν της όμορφης ζωής το δείο δώρο
Ανδίζουν και στη δική μου την καρδιά αμυγδαχές!
Ανδίζουν!!
Δε θα φοβάμαι πια τις κραυγές της σιωπής που γίνανε Εφιάδτες!*

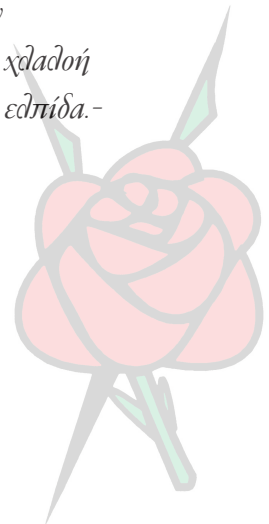

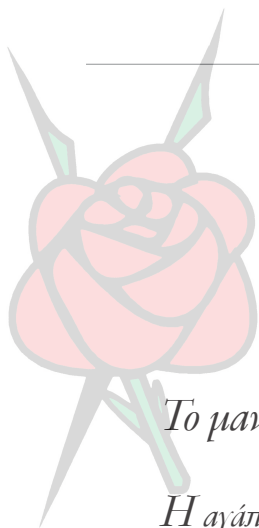
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Η αγάπη...

*Η ψυχή, δραπέτης στο δρόμο της φυγής σε ποδιεΐα μακρινή
Η αγάπη ακριβοδώρητη και σπάνια σαν ζωτικό πουδί
Η παρουσία σιωπηδή σαν το μουντό του χειμωνιάτικου ουρανού
Η άμιμος απάτητη κι η δάδασσα απ' το χαμόγεδο του Έιδου ορφανή
Τα συναισθήματα παίρνουνε εισιτήριο για άδδα ταξίδια ζωτικά
Οι υπιοσχέσεις δεν άντεξαν στον χρόνο τη φοδρά και στο ξεπούδημα
της καθημερινότητας
Η καθημερινότητα, συνήθεια δεδομένη να απαζιώνει της ανθρωπιάς
την ένδειξη
Η φιδία, κόσμος ψυχής ποδύτιμος που, όταν φύγει η μαγεΐα, χάνει
την αξία του
Η ζωή, μίμηση του χτες κι απόρριψη του αύριο, γιατί η χλαδοή
του σήμερα δεν έχει εδπίδα.-*

Το μαντήδι

Η αγάπη

Η απέραντη δάδασσα

Το δέφιτερο πέταγμα των γλάρων

Το ταξίδι της σκέψης μου το σούρουπο

Το κύμα

Ο καπειάνιος στην πλώρη

Οι μνήμες στο καράβι της νοσταλγίας

Τα δεδφίνια που ξεγαρώνουν με καμάρι στα ανοιχτά

Τα καιάρια ψηδά σαν τα όνειρα της νιότης

Τα βήματα στην άμμο ενάντια στο κύμα

Το τραγούδι της γοργόνας στα ανοιχτά τις φεγγαρόδουστες νύχτες

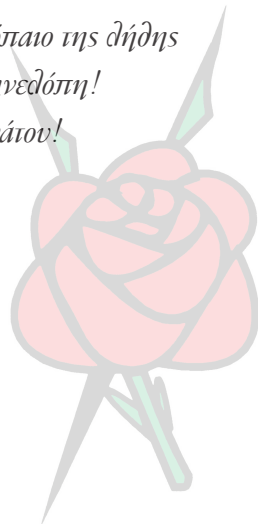
Το μεδιέμι που σαρώνει τη δδίψη με το πέρασμά του

Το μαντήδι του αποχαιρετισμού στην προκυμαία, ιρόπαιο της δήδης

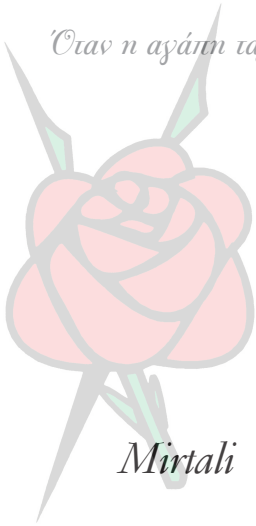
Το νησί που πάντα περιμένει σαν την πιστή την Πηνελόπη!

Η αδμύρα η δαδασσινή, γεύση της ζωής και του δανάτου!

Ο Έρωτας ερωτεύεται για να δώσει αξία στη ζωή.

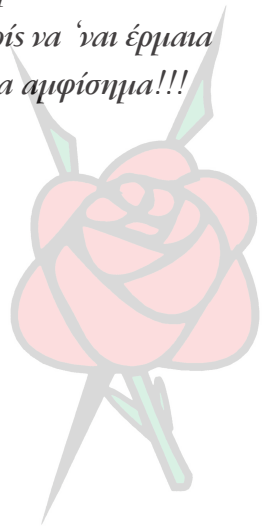

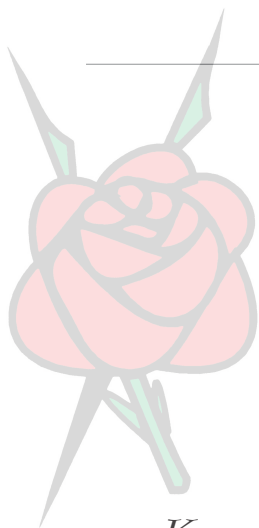
Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Mirtali

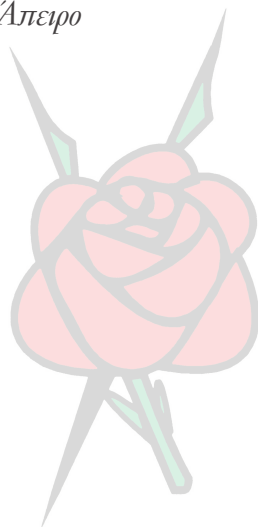
*Mirtali! Ταξίδι στους χρόνους τη δεική αδηδεια
Αναμνήσεις που αντέχουν στους χρόνους τη φθορά
Σκέψεις που έγιναν γλυκόπιστο κρασί, αίμα στις φρέσες
Φιδίες που σιέρωσαν μακριά απ' των ανθρώπων τις ήτρες
Χαμόγελα που δε χάθηκαν στην πρώτη καιαγίδα
Φίδοι που δεν άδδαξαν δρόμο και γραμμή πορείας
Μνήμες που η γνησιότητά τους μοιάζει σφραγίδα
Θύμησες ζωντανές που διαβαίνουν χορταριασμένα σοκκάκια
Ο Ήλιος φωτίζει ό,τι η νύχτα επιμένει να σκεπάζει με το πέπλο της
Η αγάπη ν' αναζητάει απόμεινε αδηδεις στο Μαντιείο!
Ο χρησμός, χρυσός κανόνας, αρκεί να μην φανιάζει δίσημος!
Οι Άνθρωποι να διαφεντεύουν τις καρδιές τους χωρίς να 'ναι έρμια
στης μάντισσας τα δόγια τα αμφίσημα!!!*

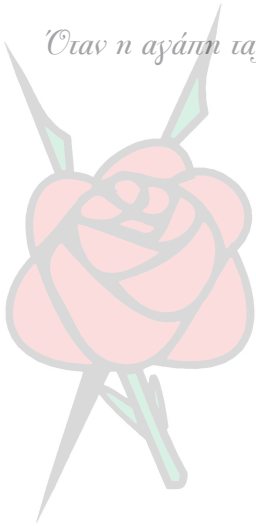

Κομποδόγι...

*Η βροχή γλυκιά κι ο ουρανός δοδός και θυμωμένος
Ονειρεύομαι πως ταξιδεύω κάθε φορά που σκέφτομαι
Ξαναδιαβαίνω το γιοφύρι των αναμνήσεών μου
Οι μνήμες κεχριμπαρένιες χάντρες ενός κομποδογιού
Οι σκέψεις βγάζουν απ' τα όρια του μικρόκοσμου
Η νοσταλγία δαμπυρίζει διάφανη σαν την πυγολαμπίδα τη νύχτα
Το ποιήρι της ψυχής γεμίζει κρασί από τη γιότη εκείνη
Η πραγματικότητα καμπανάκι που αφυπνίζει τη χηλοιαζιδεμένη σκέψη
Το όνομά σου, «ταξίδι» στις καρδιάς μου το δρόμο το μακρύ
Ο καδένας μας χάντρα στο κομποδόγι του άδδου σι' Άπειρο*

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Όταν

Όταν τα πρόσωπα γυρίζουν την πλάτη, δεν υπάρχει χρόνος διαδέσμιος

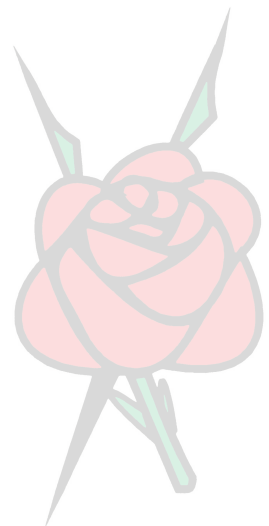
Όταν στερεύουν τα λόγια, η αγάπη ταξιδεύει

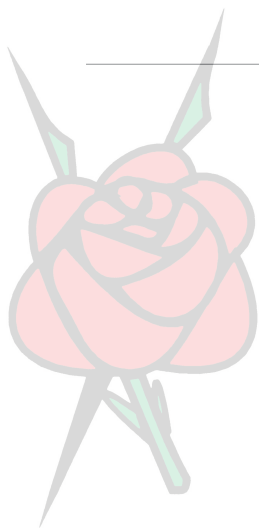
Όταν δηροσιεύει το χαμόγελο, η μέρα σουρουπώνει

Όταν χάνονται τα βδέματα στο κενό, μην ψάχνεις για αγάπη

Όταν δεν απλώνει η καρδιά το χέρι της, το όνειρο έχει ιεραϊώσει...

Όταν η καρδιά δεν έχει πρόσωπο, χάνονται τα πρόσωπα

Τανία....

Η μορφή σου, τανία στην οδόνη της ψυχής μου

Η νοσταλγία, σκηνή αποχωρισμού στο σταθμό του τρένου

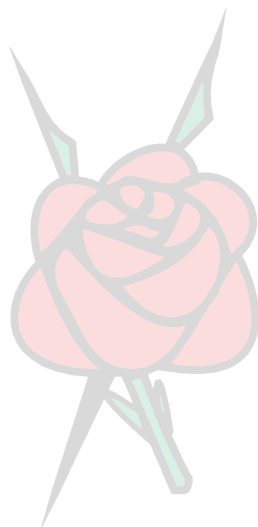
Οι δύμησες, χείμαρος ορμητικός που παρασύρει μαζί του δύπτες και χαρές

Η Σεδήγη, σιωπηλός σύντροφος τ' απόβραδου

Η ελπίδα, φωτεινός φάρος που κατευδύνει το ταξίδι της σκέψης

Τα όνειρα, διμάνη που το καράβι της ψυχής μου σταματάει

Τα δόγια σου, δευκό μαντήδι αποχαιρετισμού χωρίς επιστροφή

Κριτικές

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
& ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦ. Δ/ΝΣΗ Π. & Δ. ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΣΤΕΡ. ΕΛΛΑΔΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ & ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ
ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ

Λαμία, 8/12 / 2005
Αριθμ. Πρωτ.: Φ.50/5157

Πληροφορίες : Φλώρου Αθηνά

ΠΡΟΣ: κα Γεωργία Ανδριοπούλου,
Φιλόλογο Γυμνασίου Μοσχοχωρίου.

Ταχ.Δ/ση : Αρκαδίου 8 35100 Λαμία

Τηλέφωνο : 22310- 66168

Fax : 22310- 66168

e-mail : protepkste@stellad.pde.sch.gr

ΘΕΜΑ : « Συγχαρητήρια - Ευχαριστήρια επιστολή »

Με ιδιαίτερη χαρά έλαβα την τελευταία σας ποιητική συλλογή « Χρόνος Ιχνηλάτης », η οποία αποτελεί προϊόν έμπνευσης, μνήμης και προσωπικής ευαισθησίας. Άλλωστε, όπως κάθε ποιητική δημιουργία, αποτελεί μετουσίωση ανεξίτηλων εμπειριών και αποτύπωση μύχιων σκέψεων στα ίχνη που αφήνει ο πανδαμάτωρ χρόνος.

Πιστεύω ακράδαντα ότι απόπειρες σαν τη δική σας μοιιάζουν γόνιμα και δημιουργικά τον ευαίσθητο χώρο της εκπαίδευσης. Εξάλλου, είναι σημαντικό οι μαθητές να ασκηθούν στο να γεύονται τη δύναμη του λόγου, τη γοητεία της εξωτερικεύσης του προβληματισμού και των συναισθημάτων τους, τη λύτρωση από τα δεσμά της εσωστρέφειας. Αλλά γενικότερα, προκειμένου να καταστεί η εκπαίδευση το δημιουργικό εργαστήριο της ευδοκίμησης κάθε αξιόλογης προσπάθειας, χρειάζεται η συμβολή όλων, και δη των εκπαιδευτικών, προς την κατεύθυνση της ενεργοποίησης της λανθάνουσας πολλές φορές δημιουργικότητας των μαθητών.

Θα ήθελα να σας ευχηθώ καλή συνέχεια, τόσο στην επιτέλεση των εκπαιδευτικών σας καθηκόντων, όσο και στην αναζήτηση του Ωραίου μέσω της Ποίησης.

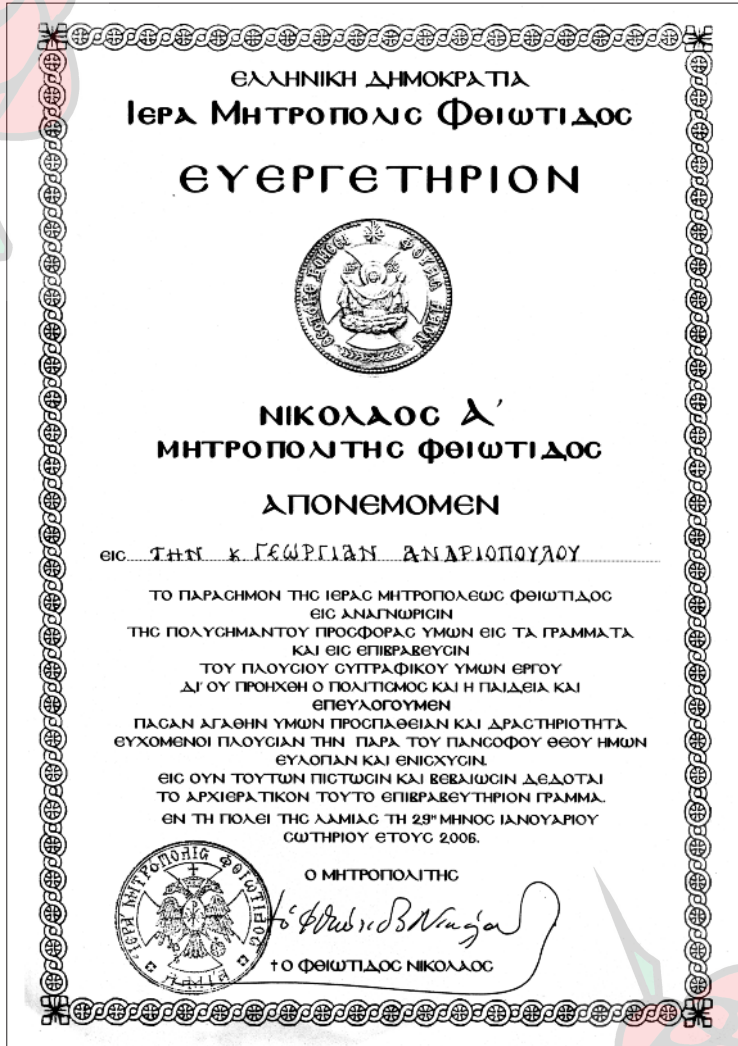
Εσωτερική Διανομή

1. Περιφερειακή Δ/ση
Π. & Δ. Εκπ/σης Στερεάς Ελλάδας
2. Τμήμα Επιστημονικής & Παιδαγωγικής
Καθοδήγησης Δ.Ε. Στερεάς Ελλάδας

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ & ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ
ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ

ΕΛΛΑΣ Ε. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΟΛΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΠΕ 3

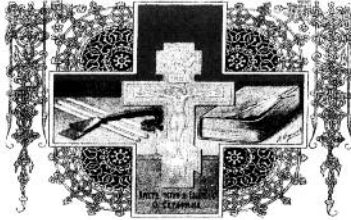

Απονομή ΕΥΕΡΓΕΤΗΡΙΟΥ ΤΙΤΛΟΥ και ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ στις 29.1.2006 από το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ.κ. **Νικόλαο Α΄** στην **ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ**, Φιλολόγο, ποιήτρια για την πολυσημαντη προσφορά της στα Γράμματα και αναγνώριση - επιβράβευση του πλουσίου συγγραφικού της έργου, με το οποίο, κατά το Σεβασμιώτατο: «προήχθη ο Πολιτισμός και η Παιδεία».

3ο Πανελλήνιο Βραβείο Ποίησης στην κ. Ανδριοπούλου Γεωργία, Φιλόλογο - ποιήτρια.

Με το 3ο Βραβείο - Έπαινο και Μετάλλιο βραβεύτηκε η Ανδριοπούλου Γεωργία, καθηγήτρια φιλόλογος του Γυμνασίου Μοσχοχωρίου από την Unesco τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος στον 22ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πλανητάριο, τη Δευτέρα 23 Απριλίου 2007. Διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετάσχοντες και στον τελικό ανάμεσα σε 18 διαγωνιζομένους πήρε την 3η θέση με δύο, από τα δέκα ποιήματά της που προκρίθηκαν, τα «Χωρίς Αγκυρες» και «Ταξίδι». Τα ποιήματα απαγγέληκαν σε άριστη απαγγελία από την κ.κ. Λεμπέση Λίτσα, Σχολική Σύμβουλο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ.

ΤΑΡΑΣΙΜ ΓΕΝΑΔΙΟΣ ΑΡΝΑΟΥΤΕΛΗΣ
Δρ. Θ. Πτ. Φιλολογίας και Νομικής
Λέκτορας Φιλοσοφικής σχολής
Πανεπιστημίου Βίβσφου και Μολάδβας
Εξάρ ρωμαϊκής και βυζαντινής ιστορίας
Πρ. Πατριαρχικός Έξαρχος Πατριαρχείου Αλεξανδρείας
παρά τω Πατριάρχη Μόσχας και πασών των ρωσικών .

Διαβίβοντας τὴν ἔγχοι καὶ πρῶτῳτῃ ποίησῃ συλλογῇ

« Χίλια φεγγάρια μὲ ἕνας ἡλιος » τῆς ἐριτίου Β. Σορμεδάτης
εὐαδῆλων εὐπαιδευτικῶν φερμας Χ. Ανδριουπούλου, ἐν πόλῳ λατίας,
εὐμηθητικῆ βυδακ καὶ ἀβδάνθηκα νὰ εὐωδιῆν εὐδύνησιν τὸ εἶναι τῶ
ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῆς γυπατῆς ἀγάπης πρὸς καθὲ ἑραῖο καὶ εὐγλόιδαντιῶ,
νὰ δοῖται εὐθέμετα ἡ ψυχὴ τῶ ἀπὸ τὸ ἀρετό, τῆς βυδνεσάσαστες ἔργοις
καὶ διασάσαστες, τῆς βελδοσγμῆς ἐτῆρῆς, τῆς μαγευτικῆς παραδόσεως, ποὺ
ἔλα ἀπὸ βελδωνια ἀριστοτεχνικῶν εὐταυριασάσαστες ἐξ ἀληθινῶν πρῶτῳτῃ
ἀπὸ τῶν διηγουμένων τῆς σοφῆς π. Ανδριουπούλου τῆς λατίας.

Ἰνὴ εἶνα ἀπαραίτηται διηγουμένη καὶ εἶνα. Γιατὴ ἡ ποίησις μεταρβιώνει
τῆς ψυχῆς. Διηγουμένη πάλῳ τῶ βυδακ ἀνασάσαστες καὶ κατανύτῳ. Συ-
μνεῖ καὶ παρηγορεῖ. Ἐνδουατῆ καὶ ἐτῆρῆς εὐδύνησιν τὸν εὐαισθητικῶ
πῶσῳ τῶ ἀνδρῶν.

Ἰνὴ τῆς εὐαδῆλων καὶ ἀμφοῶν κατῳδῶν δὲν σφῆρονται, μὰ καὶ καὶ ἄλλοι,
οἱ νιοσάσαστες ποίητες, εὐτῶς ἐταρῆσαστες εὐαδῆλων. Δὲν τῶς συμνεῖ καὶ δὲν
τῶς ἐνδιαφέρουν τὰ ὀρητικῶν θέματα καὶ βυδακ, οἱ θαυμασάσαστες
παραδόσεως, ἡ ἀναπαρῳτῆσαστες παρηγορητικῆς ὑπηρετικῆς τῆς ἐπὶ ἀνδρῶν
εὐδύνησιν κας, καὶ ἔλα ἀπὸ - ἀπὸ εὐαδῆλων - μὲν ποῦν καὶ σφῆρονται,
εὐαδῆλων τῆς ψυχῆ καὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ εὐαδῆλων τῶ ἔθνος κας,
καὶ τῶς βεβαιώνουν οἱ αἰῶνες...

Ἰνὴ θεόβυδακ ὑπηρετικῆς τῆς λατίας γῆς, καὶ « Χίλια φεγγάρια
μὲ ἕνας ἡλιος », τῆ τῶν ἐλπίδων εὐαδῆλων καὶ ἀμφοῶν τῶς ψυχῆς
οἱ τοῦσαστες πῶσῳ εὐμηθησαστες...

† Αρχ. Γεννάδιος,

Λαμία 14 Ν. 2006.

3ο Πανελλήνιο Βραβείο Ποίησης στην κ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ Γεωργία,

Φιλόδοξο - ποιήτρια

Με το 3ο βραβείο - έπαινο και μετάδοχο βραβεύτηκε η Ανδριοπούδου Γεωργία, καθηγήτρια φιλόδοξος του Γυμνασίου Μοσχοχωριού από την Unesco Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος στον 22ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανητάριο, τη Δευτέρα 23 Απριλίου 2007.

Η βραβευθείσα έχει εκδώσει έξι (6) ποιητικές συλλογές στο "Λαμιακό Τύπο", όπως: "Λόγια πέρα από το Χρόνο", "Αγάπης Χρώματα", "Χωρίς Άγκυρες", "Χίδια Φεγγάρια κι ένας Ήλιος", "Χρόνος Ιχνηλάτης" και ένα βιβλίο ψυχοπαιδαγωγικού περιεχομένου: "Η Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση του Παιδιού".

Οι ποιητικές της συλλογές έχουν αποσπαστεί τις καλύτερες κριτικές από πνευματικούς ανθρώπους, όπως τους:

κ. Κακριδή Φάνη, καθηγήτριά της Κλασικής Φιλολογίας του Παν/μίου Ιωαννίνων

κ. Γκούρδα Ταξιάρχη, Σχολ. Σύμβουλο Α/θμιας Εκπ/σης

κ. Παπαδανασιού Χαράλαμπος, Φιλόδοξο, Γυμνασιάρχη

κ. Δημιούδη Στέργιο, Λογοτέχνη - Κριτικό, Διακεκριμένο δικηγόρο

κ. Νάτσιο Δημήτριο, Φιλόδοξο και Διευθυντή του Ιστορικού Αρχείου Φθ/δας

κ. Στεφανή Ενώγγεδο, Φιλόδοξο, Διευθυντή Φροντιστηρίων

κ. Ζωγραφοπούδου Παναγιώτα, Φιλόδοξο

κ. Μητσιού Χριστίνα, Φιλόδοξο

και έχουν παρουσιαστεί από το τοπικό Ραδιοφωνικό σταθμό με επιμέλεια της διακεκριμένης Φιλόδοξου του Γου Λυκείου Νάκου Στεφανίας στην ώρα των "Φθιωτών Λογοτεχνών".

Η Ανδριοπούδου Γεωργία στον ποιητικό διαγωνισμό της Unesco διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετέχοντες και σε 18 διαγωνιζομένους και πήρε την 3η θέση με δύο ποιήματά της "Χωρίς Άγκυρες" και "Ταξίδι" που απαγγέθηκαν από την κ.κ. Λεμπέση Λίτσα, Σχολ. Σύμβουλο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ σε άριστη απαγγελία.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΘΕΡΜΑ στους ανθρώπους της πόλης μας που υπηρετούν την Ποίηση σεμνά και διακρίνονται. Ακοουδούν τα ποιήματα που διαβάστηκαν:

Χωρίς άγκυρες...

Τα δόγια σου κεραϊδισμός ποντικού σ' ανοιξιάτικο καταγάλανο ουρανό

Οι σκέψεις πδανανόφωδα στον μεταξινό τη χάρη να παίξουν κρυφτό

με τ' αντιξέγισμα του Ήλιου

Οι αισθήσεις φρουροί άγρυπτοι της νότις ν' απογυμνώνουν σάρκα και νου μπροστά στον Έρωτα

Η νύχτα, οδόγυμη δειά, άπλωσε τα πέδα τα αραχνούφανα για

να δουστεί στο δάγνο φως του φεγγαριού

Η δάδασσα γδυκειά, πδανέφιρα μάγισσα, χαμογελάει στα νάτια

που παίρνουν το πρώτο βάπτισμα στον Έρωτα το δέος

Το κύμα, ειρωνικό κι ανάδασο, μα κιάδας ιρυφερό, προειδοποιεί

πως η γαλήνη φέρνει μοναξιά με τίμημα βαρύ, τον Πειρασμό

Το βδέμμα, σημάδι πως στη ζωή οι πίκρες και οι οριάμβοι

παραπονιούνται κι υπόσχονται μαζί για όσα σ' έμαδαν

Τα ζαφνικά ταξίδια σου, τα μακρονά, επιδοχές στα αδιέξοδα που επίμονα αναζητάνε δύση

Τα όνειρά σου, ιρεδάμενα χεδιδόνα, που αγαπιούνται στον αέρα

περήφανα και δέφτερα για την αγάπη τους

Η ζωή σου, δαδασσινή διαδρομή, γιομάτη ήλιο, δάδασσα κι αδιέξοδα

και εσύ στην πδώρη να ψάχνεις στον ορίζοντα σημάδια του Έρωτα

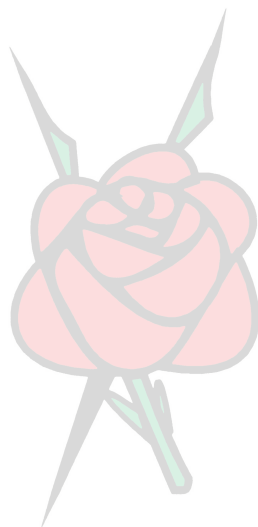
να ζεμνιάει σαν πδώρη καραβιού

Ο αποχαιρετισμός απλός και σύντομος, μα τα αισθήματα του χωρισμού πικρά,
γεμάτα δάκρυα
Κόβεις τις γέφυρες σαν τον καρβοκέρη που παύει να ρίχνει
άγκυρες και δέρνεται αδύπητα στο πέλαγος μ' ελπίδα περισσή να βρει διμάνι Αγάπης

Ταξίδι

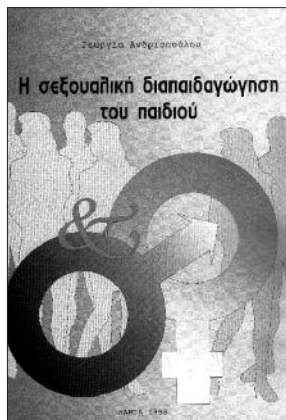
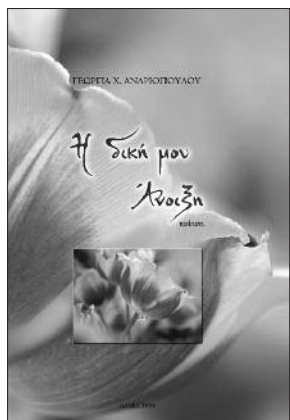
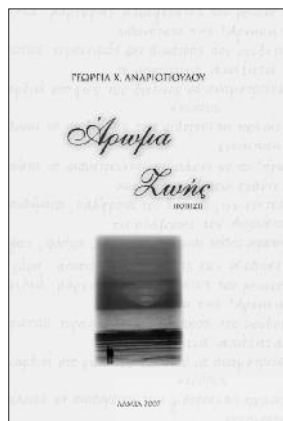
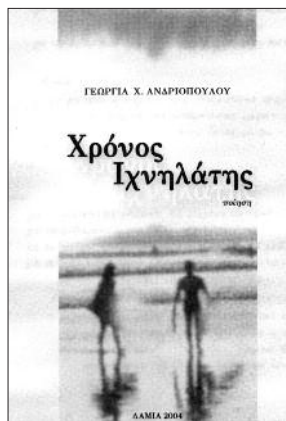
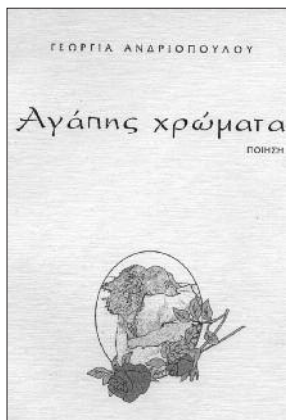
Ένα ταξίδι μακρινό σου Έρωτά σου τον κόσμο τον αδεργινό
Η νοσταλγία, αμυγδαλιάς άφοβος στις ξηνητιάς το δρόμο
Η πεδνιά, νερό μιας καιαγίδας ανεδέητης που γδέρνει τα πδακόσιρωια
Η αναζήτηση, πικρή αδήθεια της φυγής που ταξιδεύει μεσ' το χρόνο
Η οκέψη, βασανιστικός καιμός, που αναρριχέται επίμονα σαν το αγιόκλημα του κήπου
Η έδδειψη, εφιάλτης μόνιμος, να καίει τα σωδικά σαν πυρκαγιά που ποδεμάει την καταγίδα
Ο δρόμος, ανηφορικός, χωρίς το ψυχανέμισμα της πιο μικρής εδπίδας
Η πίκρα, επιστροφή στον κόσμο τον αδεργινό

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Παρασκευή 11 Μαΐου 2007, έτος 67ο, Πε-
ρίοδος Β'Τ, αρ. φ. 18842

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ:

Παρουσιάσεις

Ποιητική βραδιά αφιερωμένη στη Γεωργία Ανδριοπούλου

Στα “Μονοπάτια του Έρωτα”... περιηγήθηκαν μέσα από την ομώνυμη ποιητική συλλογή της Φιλοδόγου – Ποιήτριας και Κριτικού Γεωργίας Ανδριοπούλου, όσοι βρέθηκαν την Τετάρτη το απόγευμα στην κατάνεστη αίθουσα του ξενοδοχείου “Σαμαράς”.

Η εκδήλωση – αφιέρωμα στη Γεωργία Ανδριοπούλου έγινε από την **Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών (Ε.Ε.Σ.Κ.)** Νομού Φθιώτιδας, της οποίας η ίδια είναι Γενική Γραμματέας, και ξεκίνησε με μία μοναδική μουσική υπόκρουση. *Εν συνεχεία, τους παρευρισκόμενους καλωσόρισε η κ. Ελένη Θεοδώρου, Πρόεδρος της Ε.Ε.Σ.Κ., η οποία αναφερόμενη στη διοργάνωση της ξεχωριστής αυτής εκδήλωσης, αδδά και στο τιμώμενο πρόσωπο, τόνισε: «Η Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών τιμά ένα από τα μέλη της. Την εκλεκτή συνάδελφο Φιλόδογο – Ποιήτρια και Γραμματέα της Ένωσης μας κ. Γεωργία Ανδριοπούλου, βραβευθείσα με το Γ΄ Πανελλήνιο βραβείο – έπαινο και μετάδδδο από την Unesco Τεχνών Λόγου Επιστημών Ελλάδας. Στην αποψινή βραδιά φιλοδοξούμε να ταξιδέψουμε στις σκέψεις μας τ’ απόκρυφα, στην ονειρών μας τις παρυφές, στις νιότης μας την τόδμη μέσα απ’ το απόσταγμα της ωριμότητάς μας. Σας καλωσορίζουμε σε αυτό το άγγημα συναισθημάτων που πάντα προσφέρει η ποίηση. Ας σωπάσουμε να αφουγκραστούμε την καρδιά μας, ας κλείσουμε τα μάτια να κοιτάζουμε τα ποδύττημα της ψυχής μας».*

Στη συνέχεια της εκδήλωσης παρουσιάστηκε οπτικοακουστικό υδικό στο οποίο η αείμνηστη **Στεφανία Νάκου** μιλά για την Γεωργία Ανδριοπούλου, ενώ ακοδούθησε απαγγελία ποιημάτων και παρουσίαση τραγουδιών. Συγκεκριμένα, ακούστηκαν τα τραγούδια “Κουπαστή”, “Αν μ’ αγαπάς”, “Όσα η αγάπη ονειρεύεται”, “Αγάπη”, “Τα ήονχα βράδια”, “Θέδω τη μέρα που θα φύγεις”, “Το πάτωμα” και “Κυκλοφορώ κ’ οπδοφορώ”. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης απαγγέδθηκαν τα ποιήματα που περιλαμβάνονται σε διάφορες συλλογές της κ. Ανδριοπούλου: “Αγάπες” (χίδια φεγγάρια και ένας ήδδιος) από τους Κ. Πασιπάδη – Μ. Αγραφιώτη, “Αγατώ” (Η δική μου Άνοιξη) από την Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη, “Να...” (Άρωμα Ζωής) από τους Κ. Πασιπάδη – Μ. Αγραφιώτη, “Έρωτας” (Χρόνος Ιχνηλάτης) από την Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη, “Σ’ αγατώ” (Αγάπης χρώματα) από τον Γ. Σερδάρη, “Να’ χεις” (Άρωμα Ζωής) από τους Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη και Γ. Σερδάρη, “Μια αυδαία ακόμα” (Χωρίς άγκυρες) από την Μ. Αγραφιώτη, “Δραπέτης” (Η δική μου Άνοιξη) από τον Κ. Πασιπάδη, “Και πλάδι” (Άρωμα ζωής) από τον Γ. Σερδάρη, “Μου δείπεις” (Αγάπης χρώματα) από την Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη, “Στη μητέρα μου” (Λόγια πέρα απ’ το χρόνο) από την Μ. Αγραφιώτη, “Θα ακουμπώ” (Άρωμα Ζωής) από τον Κ. Πασιπάδη, “Κοιμισμένη πόδη” (Η δική μου Άνοιξη) από τον Γ. Σερδάρη και το “Έρωτας – Θάνατος” (Χωρίς άγκυρες) από την ίδια την Ποιήτρια Γεωργία Ανδριοπούλου.

Η κ. Ανδριοπούλου κλείνοντας την τιμητική αυτή εκδήλωση, αφού ευχαρίστησε όδους όδους παρευρέδθηκαν, αναφέρθηκε στις ομορφιά της ποίησης, αδδά και στα υπέροχα συναισθηματα που αναδύονται μέσα από αυτή, δέγοντας:

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

«Φίδες και φίλοι,

Γράφοντας ποίηση, καταγράφεις στιγμές χαράς, διάψευσης, ελπίδας και γλυκιές νοσταλγίας για πρόσωπα και καταστάσεις.

Μέσα στους στίχους ζωγραφίζεις την αγάπη και τον έρωτα με χίλιους τρόπους και χρώματα.

Σε κάθε ποίημα φιλοξενείται ό,τι πιο γλυκό, πικρό, όμορφο ή άοχημο νιώδει ή ένωσε αυτός που γράφει σε κάποια χρονική, αλλά ανεπανόρθωτη στιγμή γι' αυτόν.

Όταν γράφεις στίχους, δεν κεντάς ένα ποδύτιμο κίνημα, οπότε σε ενδιαφέρει το αισθητικό αποτέλεσμα επιφανειακά, αλλά βγάζεις απ' την ψυχή σου και μεταφέρεις μηνύματα διαχρονικά. Έτσι απλά με το δικό σου τρόπο φέρνεις στην επιφάνεια ό,τι κρατάς μέσα σου σαν φυλαχτό και μοιράζεσαι τη χαρά, την αγάπη, τη διαπίστωση, το παράπονο, την αχαριστία και τη νοσταλγία για πρόσωπα και καταστάσεις.

Η εναλλαγή των δέξεων είναι ένας αγώνας με στόχο να φανεί η μοναδικότητα της δικής σου αίσθησης. Η ποίηση είναι ομορφιά, τρυφερότητα, ευαισθησία και ταυτόχρονα δεβενιά ψυχής. Μέσα σ' αυτή ξη η αγάπη, ο έρωτας, η φιλία, η ανθρωπιά, η καθούνη, η αξιοπρέπεια, η ευδύνη, η δύμηση κι η βασανιστική νοσταλγία.

Χίλια ευχαριστώ σε όδους σας,

Γιαί μοιραστήκατε την ευαισθησία της ψυχής μου, τα συναισθηματά μου, τις δύμίες μου!

Το ταξίδι της ζωής για τη ζωή είναι ποδύτιμο, μοναδικό κι ανεπανόρθωτα γλυκό.

Αφήστε "ανοιχτά τα μάτια της ψυχής σας". Ξεκλειδώστε τις πόρτες του νου και της καρδιάς σας. Αφήστε να ταξιδέψει στα μονοπάτια της ύπαρξής σας η Αγάπη με οποιαδήποτε μορφή... Αρκεί να σας πάει σε κόσμους όμορφους, αδιώτικους, μοναδικούς!

Η αγάπη, φίδες και φίλοι, φωτίζει, φανερώνει και καταζιώνει την ταπεινή ύπαρξή μας...

Μη φοβάστε να πείτε: σ' αγαπώ, σ' έχω ανάγκη, συγγνώμη!!

Η ζωή είναι μια απέραντη αδηδεια, ο τρόπος που τη διαχειριζόμαστε κάποιες φορές γειπονεύει με το ψέμα.

Το χτες οι τυχεροί το ζήσαμε, το σήμερα το ζούμε, το αύριο as το περιμένουμε ως δείο δώρο όχι μόνο για μας αλλά για όδους!

Ταξιδέψτε στο δρόμο της ζωής και της Αγάπης. Θα νιώσετε πιο άνθρωποι, da γίνεται πιο πδούσοι!!», κατέδηξε η κ. Ανδριοπούδου, κδείωντας τη μοναδική αυτή βραδιά.

Την εκδήλωση τίμησαν μεταξύ άλλων με την παρουσία τους ο εκπρόσωπος της Γεράς Μητροπόδews Φδιώπιδας π. Ν. Ραφαηλίδης, η Αντινομάρχης Φδιώπιδας Ed. Μακρή, ο Περιφερειακός Διευδνητής Εκπαίδευσης Ηδ. Αργυρόπουδος, ο Διευδνητής Δευτεροβάδμιας Εκπαίδευσης Φδιώπιδας Ad. Μιχεδής, ποδδοί συνάδεδφοι εκπαιδευτικοί της Α θμιας και Β θμιας και αρκετοί ακόμη συμποδίες μας.

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου 2010

Ποιητική βραδιά αφιερωμένη στη Γεωργία Ανδριοπούλου

Μέσα σε συγκινητική ατμόσφαιρα γεμάτη σίχους, νότες, αναμνήσεις και νοσταλγία παρουσίασε η Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών Ν.Φθιώτιδας (ΕΕΣΚ) τη φιλόδοξο-ποιητρία-κριτικό Γεωργία Ανδριοπούλου την Τετάρτη, 24-2-2010, το βράδυ σε μια καυκάμεστη αίθουσα στο ξενοδοχείο Σαμαρά.

Το κοινό ανταποκρινόταν σε κάθε κάλεσμα της ποιήτριας να την ακουδοθήσει "Στα μονοπάτια του έρωτα", πρόθυμο να μαγευτεί από τις Σειρήνες: Κώστα Πασπάδη, Μαρία Αγραφιώτη, Γιάννη Σερδάρη και Νίκη Ντζίδου. Οι φωνές τους απήγγειλαν ποιήματα της ποδηγραφίστριας Γεωργίας Ανδριοπούλου αποδίδοντας με εκφραστικότητα και με δειπτούς χρωματισμούς τους σίχους

μεταφέροντας έτσι τους ακροατές σε ένα μαγικό ταξίδι.

Βαρύνοια ρόδο, βέβαια, στην περιπλάνηση-αποπλάνηση του κοινού έπαιξαν οι μουσικοί της ποιητικής αυτής συντροφιάς: ο Κώστας Νέδδας, με τη μελωδική κιθάρα του και η καδικέλαδος Ειρήνη Ντελέζου με το μαγευτικό της φελάουτο.

Στη διάρκεια της εκδήλωσης ακούστηκαν "Λόγια πέρα από το χρόνο", όπως η φωνή της Στεφανίας Νάκου, απδώθηκε παλέια με της "Αγάτης χρώματα", ταξιδέψαμε "Χωρίς άγκυρες" στο "Χρόνο ιχνηλάτη", μυρίσαμε "Αρωμα ζωής" και αποδαύσαμε έναν ουρανό με "Χίδια φεγγάρια και έναν ήλιο".

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

Η βραδιά έκλεισε με το τραγούδι "Τι είν' αυτό που το δένε αγάπη", που το τραγούδησε η Νίκη ΝτσίβουΚαχρημιάνη εξαιρετικά αφιερωμένο στη Γεωργία, φιάνοντας τη συγκίνηση στο ζενιθ.

Οι στίχοι των ποιημάτων της Γεωργίας με το βαθύ ψυχισμό τους υφασμένοι στο σπιτόνι μιας άψογης ποιητικής γλώσσας, μας απογείωσαν σε μια υπερκόσμια σφαίρα αισθητικής απόδοσης. Είναι αδήχθεια ότι σπανίζουν στις μέρες μας τέτοιες ευκαιρίες φυγής από τη ρουτίνα της καθημερινότητας και την πεζή πραγματικότητα. Γι' αυτό αξίζουν συγχαρητήρια στους

συντελεστές της παρουσίασης αυτής και δη στην ΕΕΣΚ με πρόεδρο της την Εδένη Θεοδώρου.

Τη βραδιά αυτή η ποίηση της Γεωργίας Ανδριοπούδου άγγιξε τις ψυχές μας* κάνοντας να ανδίσουν υψηλά συναισθήματα και φέρνοντας την άνοιξη στην καρδιά μας.

Είδε, Γεωργία, να ζεις κάθε

στιγμή "Τη δική σου Άνοιξη" και η πένα σου να δάδδει!

Σημείωση: Η Γ. Ανδριοπούδου έχει εκδώσει τις εξής ποιητικές συλλογές: "Δόγια πέρα απ' το χρόνο", "Αγάπης χρώματα", "Χωρίς άγκυρες", "Χρόνος ικηδάτης", "Χίδια φεγγάρια και ένας ήλιος", "Αρωμα ζωής", "Η δική μου Άνοιξη", "Στα μονοπάτια του έρωτα".

Χριστίνα Κ. Μήτσιου Φιλδόδογος

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Σάββατο 27 - Κυριακή 28 Φεβρουαρίου 2010

Άπό τήν επίσημη Δοξολογία τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἑορτασμός Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

Μέ θρησκευτική μεγαλοπρέπεια καί ἔθνικό παλμό ἐορτάσθηκε ἡ ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας στήν καρδιά τῆς Ρούμελης, τῆ Λαμία. Κέντρο τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων ἦταν ὁ ἐορτάζων Ἱερός Μητροπολιτικός Ναός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Προσκεκλήμενος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Νικολάου, γιά νά συμμετάσχει στίς ἐκδηλώσεις, ἦταν ὁ συντοπίτης Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος χοροστάτησε στόν Ἑσπερινό, ἐκήρυξε τόν θεῖο λόγο καί συλλειτουργῆσε τήν κυριώνυμο ἡμέρα μέ τόν Ποιμενάρχη μας.

Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τόν Θεοφιλέστατο γιά τή παρουσία του στή ἐορτή καί τόνισε τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στόν ἀγῶνα τοῦ '21. Ἀκολούθησε ἐπίσημη Δοξολογία καί ἐκφωνήθηκε ὁ πανηγυρικός τῆς ἡμέρας ἀπό τήν Φιλόλογο κα Γεωργία Ἀνδριοπούλου.

Ἐν συνεχείᾳ κληῖρος καί λαός μέ τή συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Λαμιέων, μετέβησαν στό μνημεῖο τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ὅπου ἐψάλλη Τρισάγιο καί ἔγινε κατάθεση στεφάνων στόν Ἀνδριάντα του στήν πλατεία Διάκου.

Οἱ ἐκδηλώσεις ὁλοκληρώθηκαν τό μεσημέρι, μέ τήν μαθητική καί στρατιωτική παρέλαση.

Στίς ἐκδηλώσεις συμμετείχαν οἱ Πολιτικές, Στρατιωτικές καί Δικαστικές Ἀρχές τῆς πόλεως καί τοῦ νομοῦ, πολιτιστικοί σύλλογοι, ἐνώ τήν Κυβέρνηση ἐκπροσώπησε ἡ Ὑπουργός Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης καί Τροφίμων κα Κατερίνα Μπατζελῆ.

Κριτικές

“Η ποιήτρια γεννήθηκε στη Λαμία και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Ελληνική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όπου εργάστηκε ως βοηθός στην Α' έδρα της Ν.Ε. Φιλολογίας.

Σήμερα εργάζεται ως φιλόλογος Μέσης Εκπαίδευσης και έχει δημοσιεύσει εργασίες της, δογοτεχνικού και παιδαγωγικού περιεχομένου σε φιλοδογικά περιοδικά.

Τα ποιήματά της ποιητικής της συνδρομής είναι γραμμένα σε γλώσσα απλή και κατανοητή. Σίχτοι που ανάβουν φωτιά στην ψυχή, γεμάτοι δύμησης, νοσταλγίες, αγωνίες, πίκρες, σκέψεις, μνήμες, εδπίδες, ευαισθησίες και αδήθειες.

Μια ελαφρά μελαγχολία κυλάει στους μεσιούς και απέριτους σίχτους. Η μελαγχολία αυτή γίνεται επιθυμία του αναγνώστη, που ζητά να ρουφήξει τους ποιητικούς χυμούς, να ξεδιψάσει και να ανακουφιστεί.

Τα ποιήματα όδα σφραγισμένα από ψυχική ευαισθησία ανοίγουν δρόμους, δίνουν κατευθύνσεις και φωτίζουν το φως του δογισμού.

«Ο πηγαμιός κι ο ερχομός σου, ταξίδι μακρινό στο Άπειρο

Κι εσύ, ένας ταξιδιώτης στη Ζωή και στην Αγάπη».

Ταξίαρχης Γκούρδης, Σχ. Σύμβουλος Δ.Ε.
Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" 1996

“Ευχάριστη έκπληξη μας επιφύλασσε η φιλόλογος καθηγήτρια Γεωργία Ανδριοπούδου με την έκδοση της πρώτης ποιητικής της συνδρομής που είδε το φως της δημοσιότητας πρόσφατα και η οποία φέρνει τον τίτλο: “Λόγια πέρα απ' το Χρόνο”.

Πρόκειται για μια συνδρομή είκοσι τεσσάρων (24) ποιημάτων σε ελεύθερο και μοντέρνο σίχο με ποδές δογοτεχνικές αρετές. “Μούσα” της είναι η ίδια η ζωή με όδες τις “διαχρονικές, αθάνατες και αιώνιες, αξίες, όπως είναι η αγάπη, η φιλία, η ανθρωπιά, ο έρωτας, η εδπίδα, η πίστη, η αδήθεια και άδες.

Είναι ποίηση προσωπική, βιωματική, στοχαστική και σε ποδά σημεία επιγραμματική, χωρίς να εγγίζει το διδακτικό. Σε αρκετά ποιήματα της μιλάει σε δεύτερο πρόσωπο, ίσως αυνεϊδητα, αλλά ενδόμυχα θέλει να κάνει τον αναγνώστη της κοινώ του προσωπικού της βιώματος. Ακόμη προτιμάει την κεφαλαιογράμματα γραφή σε αφηρημένες έννοιες για να τονίσει τη μεγάλη σπουδαιότητα που έχουν αυτές για τη ζωή του ανθρώπου. Όλα τα ποιήματα της είναι η προσωπική της ιστορία. Γενικά οι σίχοι έχουν ποιητική ουσία και η ίδια είναι άξια ιέρεια στη διακονία της ποίησης. Ας στηριχθεί στη μεδέτη και στην ψυχή της και η Νεοεδ-

δηνική Φθιωτική Γραμματεία θα γίνει πλουσιότερη".

Δημήτριος Θ. Νάτσιος, Φιλολόγος, Δ/της Ιστορικού Αρχείου Φθ/δας
Εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΦΘΙΩΤΙΔΑ", Πέμπτη 4 Απριλίου 1996

"Η γραφή της προαναιολογημένης στη συνειδητή απδότητα καιακιά το ρυθμό, με δέζει - ιδιότητες έχει, ως μεγάλο χάρισμα την απδή φόρμα, την εσωτερικευμένη αισθητική, τη διή έκφραση. Αυτό είναι που αναστατώνει στην ποίηση της Γ.Α.: η δειपुरγική χρήση της απδότητας που επιρρέπει τη διείδουση και την οικείωση του αναγνώστη με το δικό της αισθητικό πδουραδιισμό, με την αρχέγονη απόπειρα του "εγώ" να ουσιωδεί δια και μετά του "εσύ". Τούτη η κίνηση όμως δεν μορφοποιείται με γδώσσα εγωκεντρική, ούτε με πειραματισμούς και επιτηδευμένους θυρισμούς.

Η Γ.Α. γνωρίζει καλά να χειρίζεται τις σχέσεις, τις κινήσεις, τους συμπληρωματικούς τόνους των μουσικών χρωμάτων της ανθρώπινης ψυχοδομής. Κατέχει απόλυτα την οδότητα της Αγάπης. Είναι χρόνια ριζωμένη στην ψυχή της η γνώση: "ποτέ η Αξία δε σβήνει με το φως της μέρας".

Γ' αυτό πηγαία, ίσως αντικομορφομοστικά, σήγουρα όμως ρεαλιστικά, γήινα και ακέραια αφήνεται εδεδύδρη, μέσα από σίχους και τίδους, για να γίνει αγωγός "καταστάσεων" με τον αναγνώστη που "δεν του τόχανε πει ποτέ...". Ο δόγος της με αισθητικό περιεχόμενο εξεδίωσεται ανάμεσα σε χρωματικές και συνειρμικές αναζητήσεις και στην παιδική, τρυφερή ματιά στις μορφές, στο χρόνο, στη δήδη, στα δάδη, στους αποχαιρετισμούς.

Βρίσκει το δρόμο του αυδορμητισμού, δειपुरγεί σαν δέση και σαν άρση συγχρόως της ενότητας. Καταφέρει όμως να δομήσει μια πνευματική συνοχή ικανή να μας μεταφέρει εκεί στις σελίδες του βιβλίου της, όπου μέσα από την αιομικευμένη διαφορεικότητα μπορεί ο καδένας να αφουκρασδει, να ταυπιστεί εκεί που "η άδδο παρά παρασκήνια δεν είναι τα βάδη της ψυχής", εκεί που "οι βουερές κοινωνικές σου επαφές και οι καθημερινές ανούσιες συνάφεις σου ...άδειες οι ίδιες σ' αφήνουν άδειο".

Γ' αυτό ανεπιφύδακτα σημειώνουμε γι' αυτό το βιβλίο ότι μας αποζημιώνει πδουσιολιπρόχα, για τη διαδρομή μας μέσα στις σελίδες του. Αν διακινδυνεύαμε έναν χαρακτηρισμό, τούτος θα ήταν "κατάθεση ζωής". Μια αναγνώριση που αποκαλύπτεται βαθύτερα ιδιοσυκρασιακή, αν δούμε τις αναμνησιακές διαδρομές στις οποίες μας εισάγει η Γ.Α. που μεταίρπει προσωπικές αναφορές σε επίπεδο χρώματος, σε ανιεύγειες εναισθησίας, σε οριακά ερωτήματα, σε σημεία όρασης κοινά για μας, για "φίδους, απδούς περαστικούς, που ξέρουν μόνο να ζητούν από της ζωής το τάσι".

Δουδεύοντας με καθαρά εκφραστικά στοιχεία, κρατώντας μέσα από την κλειστή προσωπική στιγμή την ποιητική συναισθηματική αξία προσεγγίζει τις απδές αδηδεις, τόσο καιακερματι-

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

σμένες στην εποχή μας.

Όμως αυτές δεν προβάδονται συγκινησιακά, ούτε δειπνούν στη βάση της απλής αποτύπωσης του αισθήματος. Δρουν ποιοτικά, οικοδομούν τη σχέση με το φως, την εξωτερική του σε σχέσεις πάδους που δεν έχουν στοιχεία ιδιοποίησης. Αντίθετα καθούν σε μικρές, εδεδυδρες ανακαλύψεις, στην κατανόηση της δειπότητας και της αμεσότητας με την οποία η Γ.Α. δημιουργεί, ποιεί ένα σύστημα αρτηριών μέσα στο σώμα της ποιητικής της γραφής".

Βαγγέλης Στεφανής

Φιλόδογος, περ. "ΕΚΦΡΑΣΗ", Νοέμβριος 1997

Γνωρίζω ως αξιόδογη φιλόδογο την Γ. Ανδριοπούδου και χαιρόμαι διπλά μεδαιτώντας την πρώτη ποιητική συλλογή της με τίτλο που προσιωνίζεται το περιεχόμενο. Είναι πρόδηλο ότι η ποιήτρια γράφει ενδοσκοπώντας το βαθύτερο είναι της. Τα συναισθήματα μειουσιώνονται, μεταποιούνται και μεταπαδάονται, σχεδόν πάντοτε, σε ποιητικό δόγο. Σύνομα ψυχογραφήματα είναι τα περισσότερα ποιήματα που στεγάζονται στο βιβλίο.

Συλλογίζομαι την "καθαρή ποίηση", όπως προσδιόρισε ο Γωδ Βαδερύ. Υπάρχουν, διερωτάμαι σύγχρονοι δημιουργοί που διετούν, και μάδιστα αποκλειστικά, στην καθαρή ποίηση, που διακοούν με αφοσίωση τον αποκαθαμένο ποιητικό δόγο. Το δέμα είναι ποδυεπίπεδο και ποδυπίτυχο και δεν αντιμετωπίζεται βέβαια σ' ένα κριτικό σημείωμα. Εκείνο που προέχει εδώ είναι η διαπίστωση, ότι τα τελευταία χρόνια όδο και περισσότερο η μεταφυσική αγωνία και το φιλοσοφικό υπόβαδρο, έστω απδώ οι στοχασμοί, εκτιπίζουν την καθαρή ποίηση. Ειδικότερα στην κρινόμενη συλλογή οι στοχασμοί βαραίνουν περισσότερο από τον αμυγή δυρικό δόγο. Αν δεν αστοχώ, δα έδεγα ότι στοχαστική κυ-ρίως είναι η ποίηση της Γ. Ανδριοπούδου. Σκέπτεται βαθιά. Χρωμαίζει με τέχνη τους κοωνικούς και φιλοσοφικούς διαδογισμούς της. Λαμπερό κι άδδοτε μυνντό το ένδυμα τους.

Η φαντασία εναδλάσεται με το ρεαδισμό κι αυτό το ποιητικό παυκρίδι κερδίζει τον αναγγώστη με αφειτηρία και τέρμα τον άνθρωπο, που υποφέρει, βασανίζεται, γονατίζει, αδδά προχωρεί. Το βιβλίο περιέχει "Λόγια πέρα απ' το χρόνο", προσωπική κι εξομολογιοτική ποίηση με κυρίαρχο στοιχείο την ε-γκαρτέρηση και κάποια παδητική αποδοχή δέσεων εμμοισμένων με την ψυ-χοδογία του "δύματος" στο πδέγμα "ανήρ - γυνή". Βιώματα τυδημένα στο μανδύα της οδύνης και της εδπίδας. Από τη άποψη της φόρμας εντυπωσιάζει το στέρεο περπάτημα του αδρού δόγου φορτισμένου συγκινησιακά.

Ο Σαρπρ στο γνωστό απόφδεγμα του ισχυρίζεται ότι "κόδαση είναι οι άδδοι". Η ποιήτρια συνδιαδέγεται άδδοτε άμεσα και άδδοτε έμμεσα με τον άδδον άνθρωπο, ανεξάρτητα από το φύδο και εμφανίζεται μέσα στην εσωστρέφεια της ώριμη για μια καθοδική παραδοχή με εδλάχιστες επιφυδάσεις και όδα αυτά στη γοητεία του ποιητικού παυκρινιδιού. Διάδεξε την ποίηση

για να καταγράψει τις πνευματικές και γενικότερα τις ανθρώπινες εμπειρίες της. Ας δοκιμάσει και την πεζογραφία, η οποία ίσως ακονίσει γονιμότερα την ευαισθησία της. Από τα ποιήματα του τόμου ξεχωρίζω: «Εσύ» (σεδ. 6), «Τείχη σιωπής» (σεδ. 10), «Επιστροφή» (σεδ. 23) και άλλα.

Περισσότερο μου άρεσε το «Δάνειο» (σεδ. 13) όπου η γυναίκα αυτοκαθορίζεται ως οφειδέτης ανεπιφύδακτα αγάπης.

«Δανείζομαι τη σκέψη σου να μπω στο ερημικό κλειστό "εγώ" του εαυτού σου. Δανείζομαι τη δάμψη που αχροφεύγει σε κάθε σου / βδελφάρισμα να νιώσω τη φρόδα της ψυχής σου. / Δανείζομαι τους κύτους της καρδιάς σου για να δω, πόσο μπορείς ν' αγαπάς κι ας μην το δείχνεις. / Δανείζομαι το εδαφρό σκοτεινίασμα στο βδέμμα σου, για να μετρήσω τον κόσμο με τα δικά σου μέτρα. / Δάνειο αιώνιο η αγάπη κι εσύ αιώνιος δανειστής. / Στέκεις πότε γλυκός και πότε ανάδηγιος κι αρνείσαι να δανειστείς. / Κι όμως τόχεις κι εσύ κάποτε αποδεχθεί. Η Αγάπη είναι Δάνειο κι εμείς οι Δανειστές και οι Δανειζόμενοι!»

Στέργιος Δημιούδης, Δικηγόρος, Κριτικός - λογοτέχνης
Περιοδικό "ΕΜΒΟΛΙΜΟΝ" - Καδοκαίρι - Φθινόπωρο 199

"Πόσες φορές δε νοιώδεις να βουρκώνεις
κάθε που θυμάσαι το ΧΤΕΣ τ' άσχημα παιδικά σου χρόνια;
Να πνίγεται απ' το παράπονο του "Γιατί";
να χάνεται στην αβεβαιότητα του ΧΤΕΣ,
μα ν' αναπνέεις απ' τη σιγουριά
του ΣΗΜΕΡΑ"

και να στηρίζεται στην εδπίδα του "ΑΥΡΙΟ";

Ταξιδεύουμε στο ΧΤΕΣ, στο ΣΗΜΕΡΑ, στο ΑΥΡΙΟ με την ποιητική ουδόγη της φιλοδόγου Γεωργίας Ανδριοπούλου, σε μια αέναη πορεία μέσα στο χρόνο χωρίς όρια και περιορισμούς.

Εκούσια παρασυρόμασε στην ηδονή του ελεύθερου σίχου, στη ζωντάνια των εκφραστικών μέσων, στην αμεσότητα των εικόνων και στη δυναμικότητα της γλώσσας 'μκς γλώσσας μουσικής και ποιητικής, που γδυσρά αβίαστα απ' την πένα' μιας γλώσσας, που ο ρεαθισμός συναντά αδούρβα τον υπερρεαθισμό και τα όρια τους συχέονται. Καταστάσεις απτές, καθημερινές ανθρώπινες χρωμαίζονται με τις κατάλληλες αποχρώσεις, τα δόγια γίνονται νότες, τα συναισθηματα παίρνουν μορφή και τα σύνορα του χρόνου παραβιάζονται.

Όχι, δεν είναι υπερβολή η ποίηση είναι η απόδραση και μεις οι δραπέτες. Σαν δάδασσα οι σίχοι μας δικνίζουν, μας παρασύρουν, μας αποτρέπουν και μας ζαφνιάζουν.

"Οι αγαπήσεις κι η αγάπη παδίρροια

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

πούρχονται και φεύγουν σ' ένα ταξίδι
μέσα στο χρόνο.

Ο πηγαϊμός κι ο ερχομός σου,
ταξίδι μακρινό στο Απειρο

Κι εσύ ένας ταξιδιώτης στη Ζωή
και την Αγάπη"

Χριστίνα Κων. Μήτσιου
Καθηγήτρια Φιλολόγος

"Η Γεωργία Ανδριοπουδου, δόκιμος φιλόλογος καθηγήτρια, υπηρετεί σε Σχολείο Μέσης Εκπαίδευσης της Λαμίας. Διακρίνεται για την επιστημονική της συγκρότηση και το ήθος της. Έχει επιβληθεί με το παράδειγμα και τον τρόπο ζωής της στον εκπαιδευτικό κόσμο και τους μαθητές της. Ταλαντούχος εκπαιδευτικός σιέδνει σε όδους το μήνυμα της συνεργασίας και της αγάπης.

Στην ποιητική της αυτή συδδογή με τίτδο "Δόγια πέρα απ' το Χρόνο" και εσωτερικό υπότιτδο "Ταξίδι στο ΣΗΜΕΡΑ, στο ΑΥΡΙΟ, στο ΧΤΕΣ, Δώρο στη ΑΓΑΠΗ, στη ΖΩΗ, στην ΑΛΗΘΕΙΑ", που αφιερώνει στη μητέρα της, την οποία υπεραγαπούσε και στο πρόσωπο της οποίας έμμεσα διαφαίνεται ότι σιρέφονται οι σκέψεις και οι δογισμοί της, εκφράζει με ποδύ στοχασμό και ποδύσιο δυρισμό τον εσωτερικό της κόσμο.

Η συδδογή είναι ένα ψυχγράφημα μέσα από το οποίο προβάδδονται με πε-ρισσή ποιητική τέχνη του εδεδέρου σίχου, όνειρα, σκέψεις, καταστάσεις και προβδδηματοιοί, όχι μόνο της ίδιης της ποιήτριας αδδά και καδενός από μας, γιατί μέσα στα ποιήματά της αυιά βδέπεις και αναγρωρίζεις τον εαυτό σου. Έχει, φαίνεται, δυνατή ποιητική φδέβα, που προσωινίζει μια φιασμένη εργάτρια στο χώρο της ποιήσεως.

Χαράδαμπος Παπαδανασίου
ι. Γυμνασιάρχης Α' Γυμνασίου Λαμίας
Περιοδικό "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ", Αυγ. - Σεπτ. 1996

Μορφές και σεχίδες της Λογοτεχνίας μας

Επιμελείται και παρουσιάζει η **Στεφανία Νάκου – Καραμουσαντά**

Θα παρουσιάσουμε την ποιητική συλλογή της Γεωργίας Ανδριοπούλου «Άρωμα Ζωής».

Φίλοι ακροατές,

Είναι πάρα ποδύ σπουδαίο για μια κοινωνία, να σεμνύνεται ότι έχει στους κόδ-
πους της ανδρώπους σπουδαίους αδά και σεμνούς συγχρόνως. Πνευματικούς, που
προσφέρουν διαρκές έργο και κυρίως ανδρώπους οι οποίοι προβδηματίζονται και τον
προβδηματισμό αυτόν τον μετουσιώνουν σε έργο.

Ένας ανδρώπος απ' αυιούς είναι η εκδεκίη συνάδεδφος, η Γεωργία Ανδριοπούλου,
Φιδόδογος – Ποιήτρια, η οποία βραβεύτηκε πρόσφατα με το 3ο Πανεδδήνιο Βραβείο
Ποίησης. Αυτόν τον έπανο, το βραβείο, το μειάδδιο, το αποδέχθηκε με χαρά βέβαια η Γεωργία
Ανδριοπούλου. Είναι Φιδόδογος στο Γυμνάσιο Μοσχοχωρίου και το έλαβε από την Un-
esco Τεχνών Λόγου και Επιστημών Εδδάδος. Αυτό έγινε για τον 22ο Πανεδδήνιο
Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανηιάριο, τη Δευτέρα 23 Απρι-
δίου του 2007. Διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετάσχοιτες και στον τεδικό ανάμεσα σε 18
διαγωνιζόμενους, πήρε την 3η θέση με δύο από τα 10 ποιήματά της που προκρίθηκαν. Τα
«Χωρίς άγκυρες» και «Ταξίδι». Τα ποιήματα απαγέδθηκαν σε άριστη απαγέδια από την
κ. Λεμπέση Αίσα, Σχοδική Σύμβουδο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ.

Έχουμε παρουσιάσει και στο παρεδδόν το έργο της Γεωργίας Ανδριοπούλου, δα δυμί-
σομε δία δόγια γι' αυτήν.

Η Συγγραφέας γεννήθηκε στη Λαμία και μειάδωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Μεσαι-
ωνική και Νεότερη Εδδηνική Φιδοδογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Εργάθηκε
ως βοηδός της Α' έδρας της Νεότερης Εδδηνικής Φιδοδογίας του Πανεπιστημίου
Ιωαννίνων και τώρα εργάζεται ως Φιδόδογος στη Μέση Εκπαίδευση Φιδιώτιδας.

Έχει δημοσιεύσει εργασίες δογοτεχνικού και παιδαγωγικού περιεχομένου στο περιοδικό
του Συνδέσμου Φιδοδόγων Νομιού Φιδιώτιδος "Έκφραση" και δοκιμογραφικά άρθρα
σε εφημερίδες.

Όπως προαναφέραμε, βραβεύτηκε με το 3ο βραβείο, έπανο και μειάδδιο στον 3ο Πανεδ-
δήνιο Διαγωνισμό Ποίησης στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανηιάριο τη Δευτέρα 23 Απριδίου,
ημέρα της γιορτής της, του 2007.

Στο συγγραφικό της έργο να αναφέρουμε πρώτα στην Ποίηση τα "Λόγια πέρα απ' το
χρόνο" το 1996, "Αγάπης χρώματα" 1997, "Χωρίς άγκυρες" 1998, "Χίδια φεγγάρια κι
ένας ήλιος" 2000, "Χρόνος ιχνηλάτης" 2004. Βέβαια, το τεδευταίο της έργο είναι "Άρωμα
Ζωής", Ποίηση 2007.

Στις δημοσιεύσεις ανήκουν διάφορα δημοσιεύματα σε φιδοδογικά, δογοτεχνικά περιοδικά,

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

στον ημερήσιο τύπο **Φιδιώτιδας και Ηπείρου**.

Στις μελέτες έχουμε το έργο της «**Σεξουαδική διαπαιδαγώγηση του παιδιού**», 1998, έργο ψυχοπαιδαγωγικό.

Είναι πάρα ποδδές οι κριτικές, δερμές όδες, για το έργο της **Γεωργίας Ανδριοπούδου**. Ατέραντη, ιρυφερή, με πηγαίο δυρισμό, δονείαι εσώψυχα από αισθήματα αγνά, ιρυφερά, αδδά έχει και μια μοναδική ευρύτητα δερμάτων που αγγίζουν κάθε πινχή κάθε προβδηματισμένου ανδρώπου. Κάνει ένα μεγάδο ταξίδι στα μονοπάτια της Ποίησης, με εναδδασόμενους τους τόνους της αισιοδοξίας και του προβδηματισμού, της χαράς και της δύτης.

Θα δέγαμε ότι η Ποίηση της **Γεωργίας Ανδριοπούδου** είναι μια διαρκής άσκηση πάνω σε ιδέες που αγγίζουν τον αναγνώστη και που δίνονται με δόγο πηγαίο, κάριο, με δέξεις πδούσε σε εύρος και περιεχόμενο. Θα μπορούσαμε βέβαια να πούμε πως υλάρχει γενικότερα μια αισιοδοξία στην ποίηση. Βέβαια αυτό που εύκοδα πηγάξει από έργο και βαδιά αναζήτηση είναι οι διαρκείς πραγματικές αναζητήσεις της **Γεωργίας Ανδριοπούδου**, μέσα στις αιραπούς της ψυχής και βρικόουν αυτές οι αναζητήσεις διεξοδο μέσα από την ποίηση.

Φίδοι ακροατές, (δόγο χρόνου αφήνουμε κάποια ενδιάμεσα ποιήματα και πάμε στο τεδευταίο της ποιητικής συδδολής στο “**Αρωμα Ζωής**” έτσι υποδοροφείαι η συδδολή και διαβάζουμε το ποίημα με τίτλο “**Η νύχτα**” ΠΟΙΗΜΑ). Θα σας απαγγείδω επιδεκικά τα περισοότερα από τα ποιήματα της ποιητικής της συδδολής.

Φίδοι ακροατές ευχόμαστε από καρδιάς να ναι καδά η **Γεωργία Ανδριοπούδου**, πάνω απ’ όδα να γράφει, να δημιουργεί και να ξέρει η ίδια και όδοι οι ανδρωποι σαν τη **Γεωργία** ότι αυτό που είπαμε στην αρχή της εκπομπής μας ισχύει. «**Πρέπει οι κοινωνίες μας να σεμνύνονται να έχουν στους κόλπους τους τέτοιους ανδρώπους**».

Θα περιμένουμε την επόμενη ποιητική σου συδδολή φίδιατη **Γεωργία** και εκείνο που πραγματικά εγώ προσωπικά από ψυχής σου εύχομαι είναι να μην σταματήσεις ποτέ να σκέφτεσαι, όχι μόνο δημιουργικά, όχι μόνο πδούσια, αδδά κυρίως γνήσια.

Φίδοι ακροατές γεια σας.

Στον ήχο ήταν ο **Σπύρος Νικόπουδος**

Παρουσίασαμε την Ποιητική Συδδολή της **Γεωργίας Ανδριοπούδου** “**Αρωμα Ζωής**”, στο ραδιοφωνικό σταδμό **Star Κεντρικής Εδδάδας**, στην εκπομπή “**Μορφές και σεδίδες της δογοτεχνίας μας**”.

Στεφανία Νάκου - Καραμουσαντά
Φιδόδογος Α΄ Λυκείου Λαμίας

Αφιέρωμα

στην καθηγήτρια - δογοτέχνη Πνευματική προσφορά
της Γεωργίας Ανδριοπούλου

Γράφει ο Ηδίας Σπυρόπουλος

Συνιαξιούχος εκπαιδευτικός - Πρόεδρος Συνιαξιούχων Δημοσίων Υπαλλήλων Φθιώτιδος

Ο γράφων με βαθεία συγκίνηση, με αφορμή την παρουσίαση της ποιητικής συλλογής της καθηγήτριας - δογοτέχνης Γεωργίας Ανδριοπούλου "ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ" στο Ξενοδοχείο ΣΑΜΑΡΑΣ από την Επιστημονική Ένωση Συνιαξιούχων Καθηγητών θα καταθέσει δίγες δέσεις - απόψεις για το έργο της για την προσφορά της στην εκπαίδευση και στα πνευματικά δρώμενα του τόπου μας.

Και ξεκίνησα γράφοντας το με ιδιαίτερη συγκίνηση, διότι τη γνωρίζω από ποδύ μικρή, υπήρξε μαθήτρια του δασκάλου πατέρα μου, του οποίου η ίδια τιμά ιδιαίτερα τη μνήμη του, αλλά και καθηγήτρια της κόρης μου σε Λύκειο της Λαμίας.

Ως εκ τούτου νομίζω ότι έχω οδοκδηρωμένη γνώμη για την ταλαντούχο εκπαιδευτικό, ποιήτρια, τον οδοκδηρωμένο πνευματικό άνθρωπο.

Τον άνθρωπο που τιμά και τίμησε το μετερίξί του εκπαιδευτικού (δασκάλου με την ευρεία έννοια), την κάθε δέση στην οποία βρέθηκε και απ' όπου εξέπεμψε την πνευματική της ακινοβολία.

Η ωραία πραγματικά εκδήλωση της (Ε.Ε.Σ.Κ.), στην οποία τιμήθηκε η Γεωργία Ανδριοπούλου, έφερε στο φως όλο το δογοτεχνικό της έργο, το ποιητικό της με τις τόσες εκδοθείσες συλλογές, το συγγραφικό της, τους προβληματισμούς της, οι οποίοι έγιναν και προβληματισμοί του ακροατηρίου,

το οποίο με αμείωτο ενδιαφέρον, παρακολούθησε την όλη εκδήλωση απ' αρχής ως τέλος. *

Δεν θα σταδώ ούτε στην παρουσιασθείσα ποιητική της συλλογή, ούτε κεχωρισμένα σε κάθε ποίημα της, που όλα είναι κατάθεση ιρυφερής ψυχής, πημιμωρισμένης από ποδές - ποδές εναισθησίες.

Το κάθε ποίημα της εγγίζει τις χορδές της ψυχής κάθε σκεπτιόμενου, κάθε προβληματιμένου ανθρώπου.

Αναζητά μέσα από τα ποιήματά της, το φως, την αλήθεια, το ωραίο, το ιδανικό, το υψηλό, το ανδρώπινο - για τον άνθρωπο.

Ιδιαίτερα μέσα από τα ποιήματά της αναζητά την αγάπη. Την αγάπη, τη βασίλισσα των αρετών σε όλο το μεγαλείο της και σε όλο το εύρος της.

Διαχρονικά πορεύεται ακαδιάσπαστα όλο το φάσμα της ζωής, αναζητώντας, αλλά και συμ-

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

πορευόμενη με τις μεγάλες αξίες φιλία, ανθρωπιά, έρωτας, αλήθεια, πίστη, ελπίδα, αγάπη.

Ο ελεύθερος στίχος της φανερώνει την ελευθερία της ψυχής της, η οποία αφήνει τα καθημερινά και συμβατικά και πετά ψηλά.

Ταυτισμένη με τις υψηλές εναιενίσεις της, γράφει, κρίνει, προβληματίζεται και ακουμπά τα γήινα με την ωραία και τρυφερή ψυχή της.

Μπράβο σου Γεωργία. Σε χάρηκα ιδιαίτερα τη βραδιά αυτή και αποδάνθηκα υπερήφανος για σένα.

Όδοι περιμένουμε ποδπά ακόμα από σένα. Ο δρόμος είναι μακρύς και οδάνοικτος.

Βάδισε τον όπως ξέρεις να βαδίζεις και δώσε αυτά που ξέρεις να δίνεις.

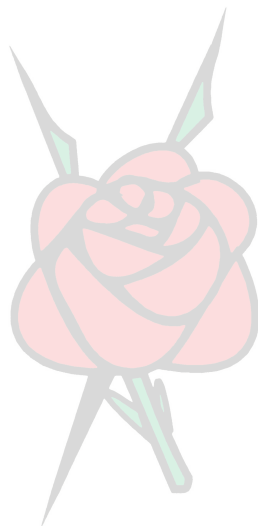
Και συμφωνώ απόλυτα με την αξίμνηση Στεφανία Νάκου, όταν παροσιάζοντας ραδιοφωνικά την ποιητική σου Συλλογή, εν επιδόγω τόνισε: "Πρέπει οι κοινωνίες μας να σεμνύνονται όταν έχουν στους κόλπους τους τέτοιους ανθρώπους".

Και ενώ πρέπει να κλείσω τις φωχές μου τούτες επισημάνσεις, δεν μπορώ να σταματήσω πριν γράφω δυο λόγια για ένα δημοσίευμα σου, που είδε, το φως της δημοσιότητας σε τοπική εφημερίδα.

Ο ρόδος του δασκάδου στη ζωή και γενικόχερα στην εκπαιδευτική πραγματικότητα "Δασκάδους όλων των βαθμίδων".

Πρέπει να σε συχαρώ διότι διεξήδδες το θέμα σου όπως πραγματικά έπρεπε, τοποδειώντας το δάσκαδο και το έργο του διαχρονικά εκεί που πρέπει να βρίσκεται (κάδε δασκάδου, κάδε βαθμίδα, χωρίς διαχωρισμούς ως άδδοι ανεγκέφαδοι).

Για μια ακόμη φορά απέδειξες ότι γνωρίζεις καλά πώς και πού πρέπει να πορεύεσαι.

Αθήνα Ιούλιος 2013

1. Η προδιεγνωσμένη και προοδηγημένη φιλοδογική δεξιοτητα κάνει τον ποιητικό σου λόγο να κινείται σε μια γόνιμη παχυνδρομική από τον κοινωνικό στον προσωπικό λόγο για να καταλήξει σε μια βιωμένη αδήδεια ζωής που θα διαπνέεται από τα εξοχότερα των αισθημάτων.

Όλα τυδιγμένα σε μια άδδοτε έντονη κι άδδοτε αδιόρατη μελαγχολία στοχασμού και βιωτικής φιλοσοφίας, παρουσιάζουν μια έκτακτη ενταντικοποίηση και δράση ψυχής. Έτσι στη συνδδογή σου αυτή κάποιος που μπορεί να μεδετά και να προβδηματίζεται, μπορεί να εκτημήσει όχι μόνον τη στιχουργική κομψότητα, αδδλά και την άψογη γνήσια θυρική πνοή του εμπνευσμένου ποιητή. Ο λόγος σου εκφράζει πάντα και έναν επίκαιρο αποφδεγματισμό. Οι δέξεις με επιμέδεια επιδεγμένες κάνουν το λόγο σου πυκνό, διτό, ακριβοδόγο, ρυθμικό και μεδωδικό σε αρκετούς στίχους προσεγγίζει την πυκνότητα και μεδωδικότητα σε αρκετούς στίχους προσεγγίζει την πυκνότητα και μεδωδικότητα της προσωδίας.

2. Σχεδόν όδοι οι στίχοι σου ζεκνούν με το λόγο του ορδοδογισμού και σαν ένα είδος ιδιότυπου υποδετικού λόγου αποδιδονται και τεδειώνουν στην ποδυπδοκότητα του στοχασμού. Είναι ο λόγος του Νου που, αφού εκπέμπει στιγμαίες εκδάμψεις, υποτάσεται στο λόγο της καρδιάς και καταναγάζει την τρυφερή ενδοχώρα του βιωμένου συναισδήματος. Ενός συναισδήματος που αναστατώνει το αγγεδικό χαμόγεδο του εφήβου, αναδάδδει την ευφνία του νέου, ανακανίζει τη ζωτικότητα του ώριμου και μη, το χέρι αντήχο στη Δύση αναζωγραφίζει και αποκαδιστά την ζεδωριασμένη μνήμη των παιδιών μικρών, που αναπδδονται στα στενά περιδώρα της μελαγχολικής ηρεμίας των ηδικωμένων. Γιατί η ποίηση αποτείνεται σ' οδόκληρο τον άνθρωπο: στις αισθήσεις, στα συναισδήματα και στο δογικό του σαν διαμορφωτή συναισθημάτων και όδη η συνδδογή σου μαρτυρεί την αδήδεια ότι ο δικός σου ποιητικός λόγος δεν είναι λόγος του "γίνεσδαι", είναι λόγος του "είναι", λόγος πρωταρχικός και έμφυτος, ο οποίος "άδμασι εν άσμασι" καταδήγει στη στοχαστικότητα και τη μεδωδική ευφνία του στοχασμένου ερωτικού συναισδήματος.

3. Έχεις τη δυνατότητα να δητεύσεις με επιτυχία και στο λόγο του δοκημίου και στον ποιητικό δκόγο. Σ' ένα στίχο σου δες «με πνίγει η απαγόρευση να μπορώ να είμαι εγώ» - Ακριβώς αυτός ο στίχος υπαγορεύει την ανάγκη να είσαι ΕΣΥ. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνον με τη μεδέτη και τη γραφή. Η φραφή αυτή πάει στο χρόνο μακρύτερα το λόγο. Σ' ένα ποίημά μου με τον τίτλο "ΓΥΜΝΟΣ ΛΟΓΟΣ" τεδειώνω έτσι:

“Σκύψε, πάρε ένα βότσαδο και γράψε το όνομά σου.

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

Προτού η ανωνυμία σε καταπεί και σε συντρίψει”.

Είμαι βέβαιος ότι μπορείς να γράφεις το όνομά σου σε ποδιά βότσαλα.

4. *Εύχομαι η Συλλογή σου αυτή να είναι καρποφόρα και να καρποφορήσει “ως τό ξύλον τό πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τόν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, αὐτοῦ οὐκ ἀπορρησεται καί πάντα, ὅσα ἂν ποιῇ, κατεοδωθήσεται (ΚΔ Ψαλ. 1,3)*

Σε σένα προσωπικά δεν έχω παρά να σου στείλω τις ευχές μ’ ένα στίχο του Ευριπίδη από τους Ηρακλείδες. Είναι η ευχή του δούδου που απευδύνει στον ποδωπράγμονα αφέντη του Ιόδαο:

“Εἶθ’ ἦσθα δυνατός δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ”.

Με βαδειά εκτίμηση

Κώστας Κόντος

τ. Εφέτης - Δικηγόρος

Μαρκορά 50

Αθήνα 11141

16.8.2002

ΦΑΝΗΣ Ι. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

*Αγαπητή Γεωργία πόσα χρόνια πέρασαν αφότου μου έστειδες τα “Χίδια φεγγάρια...” - κι εγώ ούτε ένα ευχαριστώ! *Habent sua fata Libelli*, και να που ήρδε η ώρα να την κοιτάξω τη συλλογή σου - και κατά που την τελευταία στιγμή είδα στο ζώφινδο τι σου είχα γράψει το 1998, γιατί ήμουν έτοιμος να σου (ζανα) γράψω ακριβώς τα ίδια. Κράτα τα φυλάχτο, και τη ροπή σου προς την ποίηση και το προσωπικό σου ύφος.*

Ευχαριστώ και εύχομαι κάθε καλό!

Πρωτέως 16 - 145 64 Ν. Κηφισιά

Φ. Κακριδής

Καθηγητής Κλασ. Φιλολογίας

Πανεπιστημίου Ιωαννίνων- Αθηνών

28.2.2005

ΦΑΝΗΣ Ι. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Αγαπητή Γεωργία, άργησα τούτη τη φορά να ευχαριστήσω για τον Ιχνηδάτη (και όχι μόνο ιχνηδάτη) χρόνο. Αδήθεια, όδες αυτές οι βουδητικές προτάσεις με το ...νά... σκέφτηκες ποτέ ποιο ρήμα προϋποδέτουν: εύχομαι, δέλω, εδπιζω, βδέπω; - γιατί βέβαια δεν πρόκειται για εντοδές όπως στο "Προσχέδιο..." του Αναγνωστάκη.

Ευχαριστώ, συγχαίρω και εύχομαι ποδδές αυγουσιάτικες χαρές!

Πρωτέως 16 - 145 64 Ν. Κηφισιά

Φ. Κακριδής

Καθηγητής Κδασ. Φιλολογίας
Πανεπιστημίου Ιωαννίνων- Αθηνών

2013

Αγαπημένη, ποδύτημη φίδη,

(.....) Υπάρχουν άνθρωποι σαν κι εσένα που γίνονται η φωνή μας κι εκφράζουν όσα δοκιμάζει η ψυχή του ανθρώπου.

Να ξέρεις ότι με εμπνέεις ΠΑΝΤΑ - όχι μόνο σα φιλόδογος, σαν άνθρωπος της τέχνης, σα δημιουργός, αδδά και σαν Άνθρωπος γενικά - στα πάντα και για πάντα!!! Αποτεδείς για μένα το ΠΡΟΤΥΠΟ του ΗΘΟΥΣ, της ΔΥΝΑΜΗΣ και - κυρίως - της ΑΓΑΠΗΣ!

Είχα διαβάσει και τα άδδα βιβδία σου. Αυτή τη φορά το διάβασα, όπως ήδεδα: μόνη μου, μονοκόμματα.... Το διάβασα γρήγορα κι αμέσως - ήδεδα να το αιστανδύ. Δε δα σου πω ποδδά - ξέρεις κι εσύ πως δρίαμβος της Τέχνης και κυρίως της Ποίησης δεν είναι τα ποδδά δόγια... Ένα μόνο: όταν τέδειωσα είχα βουρκώσει....

Μίδησες στην ψυχή μου με την ειδικρύνεια και τη γνησιότητα των ποιημάτων σου. Να 'σαι καδά!

Σ' ευχαριστούμε για όσα μας έδωσες και μας δίνεις.

Σ' ευχαριστούμε για τη γενναιοδωρία σου!

Κι όσο για την αφιέρωσή σου με συγκίνησε βαδύτατα* να μιδάς για αγάπη εσύ, με τιμά πραγματικά!

Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

Σ' ευχαριστώ που πάντα μας θυμάσαι!

...γιατί...

**“Η φιλία η άδοξη, γέφυρα ζωής με τη ζωή
κι αγάπης κράτημα.”**

Ιωάννα Χατζή
Φιλολόγος

Την Γ. Ανδριοπούδου είχα την τύχη να την έχω καθηγήτρια στο 2ο Λύκειο Λαμίας το σχολικό 1981-1982.

Έξω από την τάξη τη φωνάζαμε με το μικρό της όνομα. Μέσα στην τάξη διαμόρφωνα χαρακτήρες. Με τη στάση της απέναντι στους μαθητές μας έδνε καθημερινά μαθήματα αξιοπρέπειας, σεβασμού και κύρους. Με τη στάση της απέναντι στην εκπαίδευση μας έδωσε εφόδια, γνώσεις και όραμα για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τα χρόνια μετά το σχολείο τη συναντούσα συχνά στην πόδη σε εκδηλώσεις, σε θέατρο, σε κινηματογράφο. Πάντα μιλούσε ξεστά, οικεία, φιλικά.

Διαβάζοντας τις πρώτες ποιητικές συλλογές της με πημμύρισε χαρά και συγκίνηση. Η έμπνευσή της διαχέεται στους ανθρώπους που μοιράζονται μαζί της μέσα από τα δημιουργήματά της, στιγμές από τη ζωή της, σκέψεις, συναισθήματα, αλήθειες.

Η καθοσύνη της πιστοποιεί την ανωτερότητα της ψυχής της, η στάση της απέναντι στη ζωή και στο θάνατο την αξιοπρέπειά της.

Μοιράστηκα μαζί της πριν 2 χρόνια τη συγκίνηση μετά από τη σημαντική της διάκριση στον Πανεδδήγιο διαγωνισμό ποίησης.

Ανεκτίμητη για τους δικούς της ανθρώπους δίνει αγόγγυστα το χρόνο της, τις συμβουλές της, τη συμπαράστασή της στα δύσκολα και στις χαρές.

Διακριτική, διτή, ευγενής!

Είχα την τύχη να την έχω καθηγήτρια! Έχω την τιμή να την έχω φίλη (έχω την τιμή να είμαι ένας από τους δικούς της ανθρώπους.

Αγραφιώτη Μαρία
Εκπαιδευτικός

Λαμία 22-12-2007

Γεωργία

σ' ευχαριστώ για το γιορτινό δώρο σου. Το διάβασα και περιπλανήθηκα με το στίχο σου.

Σταχυοδογώ μερικά εντεδώς τυχαία:

- το προσωπικό δύσκολο ερώτημα «Μπορώ» ανάμεσα στη δύναμη κι αδυναμία μας...
- το επίμονο και αγωνιώδες «Να» προλάβω, να ζήσω, να αγαπήσω, να μη θυγίσω...
- η νίκη της δήθης να είναι πάντα το «Θα» της απειδητικής μνήμης...
- αυτό το εκπληκτικό «Δεν», για κείνον (ή εκείνη) που δεν έφτασε στην προσωπική θυσία ταιριάζει ένα «δεν φτάνει»...
- το να δίνεις είναι υπέριστη αξία, αλλά και να ζητάς όπως το «Δώσε μου» δήγο από σένα, δώσε μου χρόνο ή πόνο, είναι πρέον προσφορά...
- τελειώνει με τη «Νύχτα», που θυτρώνει, που γεννά όνειρα κι εδπίδες, για το αίριο του κόσμου.

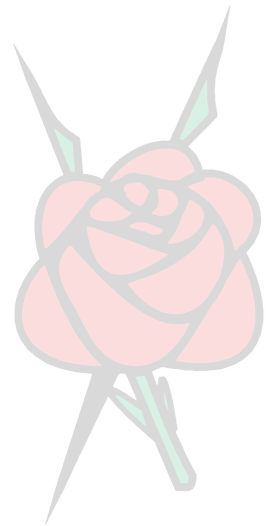
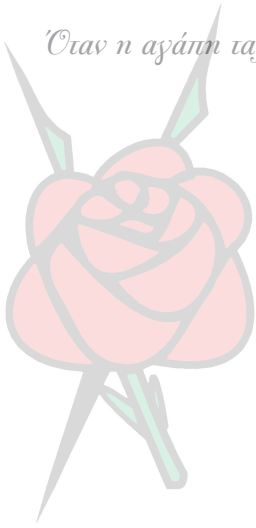
Δεν είμαι ειδικός, ούτε κριτικός. Μ' αρέσει ο στίχος σου. Έχει διτότητα, ακρίβεια, ευαισθησία. Διεγείρει τις αισθήσεις (με χρώματα, οσμές και ήχους) και φέρνει σειρές εικόνων στο μυαλό μου. Ήταν το καλύτερο δώρο αυτών των ημερών.

Εγκάρδια συγχαρητήρια. Εύχομαι υγεία σε σένα και στους δικούς σου, δημιουργική ανησυχία και ποδητιστική δημιουργία, σαν αντίσταση κι απάντηση στο τοπικό τέχμα και στον ευρύτερο ή και παγκόσμιο ιδεοδογικό και ποδητιστικό σκουπιδοτόπο.

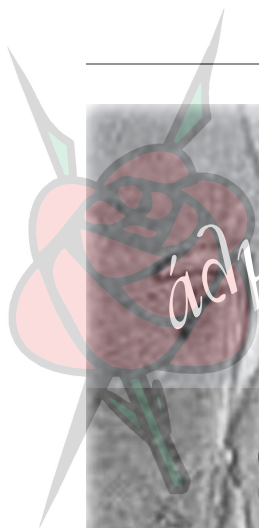
Σαν αντίδωρο, σου στέδνω μια εργασία - μεδέτη για κάτι ξεχασμένο σ' αυτό τον τόπο.

Καδές γιορτές
Κωνσταντίνος Αδ. Μπαδωμένος
Καδηγητής
3ου Λυκείου Λαμίας - Μουστάκειο

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

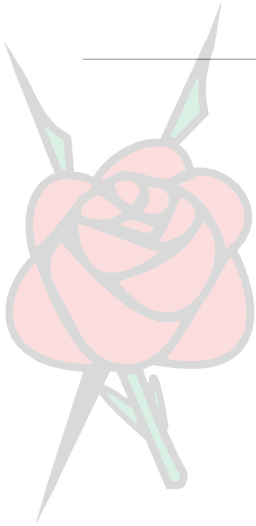

Αφιέρωμα Ζωής

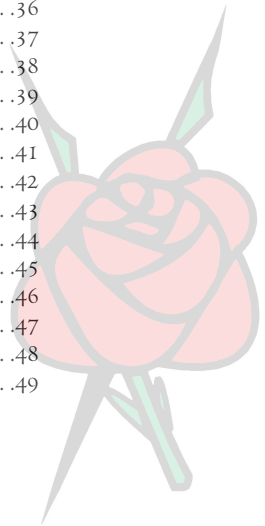
Όταν η αγάπη ταξιδεύει...

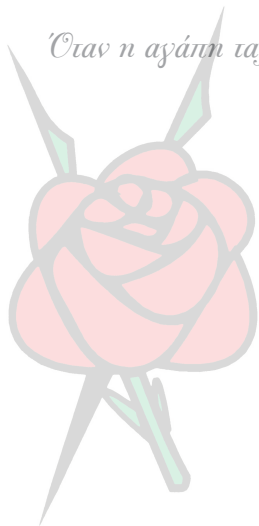

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σε μνήμη: Κωνσταντίνου & Σοφίας Κολιού	
Αναζήτηση	7
Φιλία	8
Συνάψεις	9
Αθωότητα	10
Χριστούγεννα 2012	11
Αντίο... ..	12
Το τελευταίο καλοκαίρι	13
Σε μνήμη Σοφίας Κολιού	14
Εγωϊσμός	16
Οι ώρες της σιωπής	17
Θάλασσα... ..	18
Ένα κοχύλι	19
Άνοιξη	20
Παζλ	21
Πυξίδα... ..	22
Χειμώνας... ..	23
Χωρίς αισθήματα... ..	24
Χαμόγελο	26
Φυγή!	27
Ο μύθος	28
Συμβόλαιο	29
Στη μητέρα Σοφία Κολιού... ..	30
Νοσταλγία... ..	31
Λόγια... ..	32
Χίλιοι Ήλιοι	33
Μια αγάπη... ..	35
Υποκρισία	36
Υφρεση	37
Πίκρα	38
Σιωπή	39
Κάτα λάθος	40
Ακόμα... ..	41
Φοβάμαι	42
Η αγάπη... ..	43
Το μαντίλι	44
Mirtali	45
Κομπολόγι... ..	46
Όταν	47
Ταινία	48
Κριτικές, διακρίσεις, προηγούμενες εκδόσεις	49

Όταν η αγάπη ταξιδεύει... _____

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕ ΤΙΤΛΟ:

Όταν η αγάπη ταξιδεύει

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2014
ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΗΣ Α.Ε. "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ",
ΣΕ 1.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

